

vždycky
se I.Tes 5,16
radujte...

3

—
1984

živá!
SLOVA

—
ROČNÍK XVI

CESTY

"A přemyšlovati budu o všelikém díle tvém, a o skutcích tvých mluviti. Bože, svatá jest cesta tvá. Kdo jest silný, veliký, jako Bůh?"
Zájem 77, 13, 14

Jsme na procházce s návštěvou, tvoříme početnou skupinu mladých šťastných lidí. Váže nás láska k Pánu Ježiši a je nám spolu moc dobré, ať si mráz štípe do nosu i do tváří. Odsud je krásný výhled na stoněžatou Prahu, toto bylo postaveno ve 12. století a toto založeno v roce 1348... Konečně jsme uvnitř, prohlížíme si hrobku českých králů.

Osloujuje nás cizinec, je bezradny, hledá jeden z paláců na Hradčanském náměstí Není to daleko, ale i s přesními instrukcemi doprava — doleva — kousek rovně, by ve splati uliček zabloudil! Odděluji se tedy od skupiny, vždyť se za chvíli sejdeme u další výhledky, a vedu neznámého na místo. Všiml si radostí na našich tvářích i vzájemného milého chování a ptá se, co jsme za skupinku. Odpovídám mu, že jsme skupinka věřících na procházce a z neznámého člověka se „vyklubal“ bratr v Pánu Ježiši, který doma ne sném sboru pracuje s mladými lidmi. Hledané místo jsme našli, věc vyřídili. Vyměnime si ještě adresy, zamávám na rozloučenou a vracím se ke své skupině. Brzo na milé setkání zapomínám.

Přichází léto a s ním i dva týdny u moře. Nedovedu si představit neděli bez obecenství s věřícími, a tak sháním adresu. Padesát kilometrů od místa mého pobytu je sbor věřících. Chvála Pánu, mohu spokojeně odjet.

Je neděle, září chladné letní ráno. Připravuji se na shromáždění, ve kterém budu pravděpodobně rozumět stěži jen každému desátému slovu. A přece se těším, že potkám bratra a sestry daleko od domova, že v nedělní den budeme chválit společně Pána Ježiše a že se společně ztišíme u jeho nohou. Jaké je mé překvapení, když právě tuto neděli mají ve sboru na návštěvě bratra z jiné země. Překládají ho a já rozumím jeho mateřštině bez obtíží. Po dopoledním shromáždění tento bratr podává všem ruku u dveří. Když dojde řada i na mne, říkám mu o své nádherné zkušenosti a vyjadřuji vděčnost Pánu za jeho vedení. Bratr se ptá odkud jsem, odpovídám, že z Prahy, a on říká: „Chvíličku strpení, také tam někoho znám.“ Vytahuje notýsek a ukazuje mi mou vlastní adresu, kterou si zapsal tehdy v zimě. V letním oblečení jsme se bez zimních čepic a kabátů nepoznali...

-tva

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Rídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmřS Ostrava, čj. 3162/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

spasení a čas

Když člověk přijme Pána Ježiše za svého Spasitele, zpravidla rozumí pod pojmem spasení záchrana své duše před zahynutím. Při čtení Božího slova se automaticky snaží každý výraz „spasení“ přizpůsobit a chápávat v tomto významu. Nelze to však vždy. Slovo spasení má širší rozsah, může znamenat také vysvobození, bezpečnost, prospěch. Ve verši F 1,19 tím Pavel vyjadřuje svou naději na propuštění z vězení. Avšak v následující kapitole [v. 12] má „spasení“ úplně jiný význam. Ve F 2,1-4 je naznačen problém nejednomyslnosti a Pavel připomíná [v. 5-12], že řešení je v pokorném smýšlení po vzoru Pána Ježiše. Nakonec shrnuje: „A tak moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli ... s bázni a s třesením spasení své konejte.“ Jinými slovy: „Úkázel jsem vám, jak se dostat [zachránit, spasit] z problémů nejednomyslnosti, který vás trápí. Teď s bázni a s třesením uskutečňujte řešení, které jsem vám uvedl.“

Nejčastěji je však slov „spasení“, „spasit“ užíváno ve smyslu vysvobození, záchrana od hříchů; to je také jejich hlavní význam v Novém zákoně.

Lze vyzporovat, že o spasení je řeč ve třech směrech:

- spasení — vysvobození od trestu za hřich, tedy obrácení, to je u znovuzrozených lidí událostí minulou,
- spasení — kdy hřich nad námi pozbývá moci, to prožíváme v současnosti,
- spasení — kdy v novém těle už hřich zmizí úplně — to leží zatím v budoucnosti, na kterou se těšíme.

MINULOST

Uvedme zde některé verše, které hovoří o vysvobození, spasení z hřachu a trestu za něj: *Milosti spasení jste skrze víru, a to ne sami ze sebe, dar je to Boží* [Ef 2,8]; *kterýž [Bůh] spasil nás a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježiši* [2Tm 1,9]; *ne ze skutků spravedlnosti, které bychom my konali, ale podle milosrdenství svého spasil nás* [Tt 3,5]. Ve všech těchto případech je sloveso spasit v minulém čase. Jsou však i verše, které hovoří o osvobození od trestu za hřich, ale sloveso není v minulém čase: „*A není v žádném jiném spasení, neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli spaseni být*“ [Sk 4,12]. „*Vyznáš-li ústy svými Pána Ježiše a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkríšíš z mrtvých, spasen budeš*“ [Ř 10,9]. Je tedy mnohem důležitější zvažovat souvislost úseku, než se jen dívat na slovesný čas, abychom správně poznali, o který význam se jedná. Je-li řeč o vysvobození od soudu za hřich jednou provždy, pak jde o spasení v minulosti.

PŘITOMNOST

I když jsme byli spaseni jednou v minulosti, stejně tak je pravda, že spasení je skutečností, kterou prožíváme denně. Byli jsme vysvobozeni z věčného zatracení, nyní jsme chráněni před tím, aby nám něco uškodilo; byli jsme spaseni — vysvobození od trestu za hřich, jsme chráněni před mocí hřachu. Byli jsme spaseni dokonalým dílem Kristovým na kříži; spasení prožíváme denně díky tomu, že Pán Ježiš žije a přimlouvá se za nás u Otce. O tomto hovoří například Ř 5,10: „... smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho, nadto smíření jsouce, spasení budeme skrze život jeho.“ Spasení v přítomnosti úzce souvisí s posvěcením — oddělením od hřachu a nečistoty pro Boha; je to součást našeho života. Čteme si o něm v Žd 7,25: „... dokonale spasiti může ty, kteří přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“

BUDOUCNOST

A konečně je ještě třetí časová úroveň spasení. Když uvidíme Pána tváří v tvář, budeme zbaveni hřachu úplně. Budeme mít nová, oslavěná těla. Následující verše se vztahují k tomuto slavnému vyvrcholení našeho spasení:

„Ale my, synové dne jsouce, střízliví budeme, oblečeni jsouce ... v lebku naděje spasení. Nebo nepostavil nás Bůh k hněvu, ale k nabytí spasení, skrze Pána našeho Jezukrista“ [1 Te 5,8-9] „Tak i Kristus jednou jest obětován k shlazení mnohých hřichů, podruhé bez hřichu ukáže se těm, kteří ho čekají ke spasení“ [Zd 9,28]. „Kteří mocí Boží ostříhaní býváte skrze víru k spasení, které hotovo jest, aby zjeveno bylo v času posledním“ [1 Pt 1,5].

ZÁVĚR

Vyskytuje-li se problém se zařazením určitého verše do některého ze tří časů, pak si připomeňme, že některé souvislosti platí pro všechny časy. Například: „Nazveš jméno jeho Ježiš, on zajisté vysvobodí (spasí) lid svůj od hřichů jejich.“ [Mt 1,21]. „V kterém i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totíž evangelium spasení svého ...“ [Ef 1,13].

přel. — vý

BALÁM

Prvé Svetlo, ktoré osvecuje každého človeka prichádzajúceho na svet, zažiarilo výnimočným jasom v Balámovi. Tento muž vystupuje v rade patriarchov a kniežat, tých prorokov a knazov, ktorí vyrástli mimo domu Izraelovho, aby ľudia nikde nezostali bez svedectva o Bohu. Aby sme zostali v Starom Zákone — Melchisedech, Jetro, Balám a Job boli všetci takito svedkovia pravého Boha medzi svojimi súčasníkmi. Balám teda, na svojom mieste, povedzme to hned na začiatok, bol veľmi obdarovaným prorokom Všemohúceho Boha. Len se započúvajme do niektorých z jeho proroctiev, modlitieb či napomenutí, aby sme sami mohli posúdiť: „Ani keby mi dal Balák plný svoj dom striebra a zlata, nemohol by som prestúpiť rozkaz Hosподina, svojho Boha, aby som učinil proti nemu už či malé a či veľké ... A začal slávnostne svoju prorockú reč a rieko: „Hen od Arama doviedol ma Balák, kráľ Moába, od vrchov východu. Pod', vrah, prekľaj mi Jakoba a podže, zabúr hnevom na Izraela. Cože by som zlorečil tomu, komu nezlorečí silný Boh? A čože by som búril hnevom na toho, na koho sa nehnevá Hospodin? Kto spočíta prach Jakobov? A kto počet štvrtého dielu Izraelovho? Bás by zomrela moja duša smrťou týchto spravodlivých a moje posledné veci nech sú akď jeho!“ A potom opäť na vrchu Pizga: „Silný Boh nie je človek, aby klamal, ani syn človeka, aby ľutoval. Nebude hľadiť na neprávost v Jakobovi ani neuvidí trápenia v Izraelovi. Hospodin, jeho Boh je s ním, a radostné pokrikovanie kráľa v ňom. Lebo nieto čarov proti Izraelovi. Vo svojom čase bude sa hovoriť o Jakobovi a o Izraelovi — čo všetko učinil silný Boh.“ A na vrchu Peor, ktorý hľadí na šírinu púšte, Balám videl Deň Kristov zdaleka: „Uvidím ho, ale nie teraz, hľadieť budem na neho, ale nie zblízka. Hviezda vyjde z Jakoba, a povstane berla z Izraela a zbieže kúty Moábove a rozdrví všetkých synov Seta. A bude panovať pošly z Jakoba.“

Calvin, jeden z veľkých medzi komentátormi, povedal o Balámovi toto: „Je isté, že hoci Balám bol plný klamu, predsa bol obdarovaný darom proroctva. Boh často tak rozdelil dary svojho Ducha, že poctil prorockou mocou aj bezbožných a neveriacich. Prorocký úrad bol v tom čase zvláštnym darom, celkom odlišným od milosti znovuzrodenia. Balám teda bol prorokom.“ Vec, na ktorú sa nedá pomyslieť bez toho, že by nejala hrôza každého človeka. Ale ešte väčšmi, na ktorú sa nedá

pomyslieť alebo o nej čítať, ak ide o človeka, ktorý slúži Slovom. Lebo aj dar služby Slovom je zvláštnym darom, úplne odlišným od daru nového srdca alebo svätého života. Človek si môže brať na seba úrad, na ktorý nemá práva. Môže byť plný klamu, a predsa výrečný kazateľ. Mojžiš nemohol kázať vôbec, ako by sme dnes povedali, najmä tí, čo radi kritizujeme slúžiacich Slovom. A dokonca ani Áron, ktorý bol ústa Mojžišovi, sa neprriblížil svátej výrečnosti Balámovej. Osobne mám taký nedobrý pocit, že bola to práve „kazateľna“ a brillantná výrečnosť Balámovej, ktorá spispala k jeho záhube. Sú kazatelia, ktorí celé svoje náboženstvo vkladajú do svojej výrečnosti. Niektorí na kazateľni vložia všetky svoje slyzy do hlasu. Príbeh Balámov mal byť domácou úlohou všetkým, čo sa ujímajú tejto zodpovednej služby, služby Slovom. Mali by sa poučiť z Baláma ale aj z dejín Cirkvi, ako sa i to najlepšie prirodzené obdarovanie, aj najväčšie vzdelenie a výrečnosť môžu stať naďaleko svietiacou belosťou zvonka obiených hrobov. A jednou z poučiek by malo byť, že vonkajší lesk a meno kazateľa môžu zakrývať nemalo vnútorného porušenia. Čím sú kazatelia vo svojej komôrke, hovorí istý Boží muž, a nie na kazateľni, to zaváži na vážkach Božích. Iba to, a nič viac. Nuž teda my, čo kážeme Slovo, alebo sa na túto službu pripravujeme, žime tak, aby sme potom, čo sme iným kázali, neboli nájdení takí, čo sa sami nedokázali a neboli nakoniec zavrhnutí ako Balám.

Balámove dotieravosť na modlitbách: Balám na kolenách po celú noc „v snahe“ spozať vôle Božiu, zatiaľ čo ju vlastne po celý ten čas už dobre poznal — veľká časť našich starostí a zmätkov na modlitbách má svoj pôvod v tom istom seba-krame. „Nemôžem ísť s vami, ale zostaňte i vy tu tejto noci, aby som zvedel...“ A Balám naskutku zostal po celú noc na modlitbe, či by predsa nemal ísť za Balákom. Keby Boh bol človekom — ako Balám v peknej kázni vysvetli Balákoví, že nie je — potom by povedal, že sa Mu Balám za chrbtom vysmieva a svojou modlitbou Mu chce vnútiť vlastnú vôle. Keby bol Balám býval čestným a úprimným človekom, neboli by vôbec prijal ďalšiu delegáciu Balákových kniežat. Bol by im jednoducho povedal, že k svojej predošej odpovedi nemá čo dodať. Keby Balám neboli prepadol túžbe po ľudskej sláve a po mamone, keby bol s bázňou a s trasením pracoval na svojom spasení miesto pekného kázania, bol by sa vzužil, ako videl prichádzať Balákové ľavy. Teraz je môj čas, teraz deň spasenia! Tak by mal urobiť čestný muž, bol by vedel ako je jeho srdce naklonené k chválam človeka a mzdé nespravodlivosti, a podľa toho by konal. Ale Balám so všetkými svojimi hrivnami a priležitosťami bol naskreze nečestným človekom.

Napriek jeho kázniam Balám má pre mňa cenu, povedal si Balák, keď sa jeho prvé kniežatá vrátili späť bez Baláma. A Balák vyslal opäť kniežatá, ešte vznešenejšie než tamtie. A s nezakrývanou neúctou k všetkému, čo je Božie a duchovné, so svätkostou, ktorá by mala v Balámovi vyslovať odpor a zahanbenie, Balák povedal Balámovi: „Nedaj sa, prosím, ničomu zdržať prísť ku mne! Lebo istotne ľa budem veľmi ctíť, a všetko, čo mi povies, učiním. A teda, prosím pod', prekľaj mi tento ľud!“ Nedaj sa zdržať ničomu, ani svojmu Bohu.

A Boh prišiel k Balámovi v noci a rieko mu: Jestli ľa prišli volať tí mužovia, vstaň, idи s nimi. Áno, idи, až tak ďaleko môžeš zájsť, ale budeš mať proti sebe Mňa samého, dávaj pozor, čo budeš hovoriť a čo budeš konať. A Balámov Boh je i naším Bohom. A kedykoľvek Balámove neúprimnosť, váhanie a dotieranie na modlitbách objavia sa aj pri nás, vedzme, že ten, ktorý ustúpil Balámovi, ustúpi aj nám. Nás Stvoriteľ nás nedal pod zámku. Nezviazal nám ruky. Neraní nás slepotou, aby si nás učinil Sebe poslušnými. Stvoril nás na vlastný obraz. Obdaroval nás slobodnou vôleou. Áno, povie, zvol' si sám. Čo by si najradšej? Kde je tvor poklad? Si svojim pánom... Tam to stojí v Písme svätem pre všetkých, čo váhajú — Ak prídu po teba, vstaň a idи s nimi.

Ale anjel Hosподinov si zastal na úzkej ceste vinic a mûr bol z jednej i druhej strany. A keď videla oslica anjela, pritisa sa k mûru a prítláčila oň Balámovi nohu. Nemé stvorenie robilo čo mohlo, aby svojho výrečného pána upútalo a pri-

spelo k jeho záchrane. A keby nebol už dávno predtým, vďaka svojmu peknému kázaniu, zašiel za hranice nápravy, bol by tento zúžtkoval v niektornej zo svojich kázní — o Božej prozretelenosti a Jeho zvláštnych cestách pri človeku. Keby nebol v tom čase už pozbavený zmyslu pre čestnosť, bol by obrátil oslicu čelom — vzad a išiel si domov liečiť nohu a potom začať nový život. A svojej oslici by bol dal urobiť postroj zo zlata a striebra, zaslúžila by si to, lebo robila čo mohla a do onoho dňa nosievala svojho pána bez incidentov. Ale Balám zašiel už príliš ďaleko, aby ho od jeho postupu mohla odradiť poranená noha. A okrem toho ten vrtkavý anjel si pohrával s prorokom, miatol jeho úsudok a intelekt, takže napokon nevedel, čo robiť. Nikdy by sme tohto anjela nepokladali za anjela Hospodinovho, keby tak nebol nazvaný samým Písmom. Lebo iste nie je pri týchto anjeloch častým zjavom, že človeka súčasne i povzbudzujú i zavracajú. Ľutujem Baláma — čo teraz s oslicou, čo s anjelom, čo s tou boľavou nohou... „a tak teraz,“ povedal tento tak dopletený prorok „ak je to zlé v tvojich očiach, vrátim sa domov.“ O, nie, v žiadnom prípade, Baláme! Keď si už vykonal takú dlhú cestu, idi s tými mužmi! A tak išiel, až prišiel k Balákovi. Má niekto spomedzi vás „poranenú nohu?“ Ja mám. A žiadnen anjel nech mi nezabráni hned teraz sa vrátiť späť. Ja so ho nebudem pýtať, či sa mu to páči, alebo nie. Som rozhodnutý vrátiť sa dnes. Už som zašiel príliš ďaleko. Žehnám Bohu za moju poranenú nohu. Viem, čo hovorím, a volám i vás, podte, navráťme sa k Bohu. Lebo keď poranil, On i uzdraví, udrel nás, ale i obviaže... Ibaže Balám odišiel s kniežaťami Balákovimi.

A teraz pohliadnite na Baláka, ako preháňa Baláma z jedného vrchu na druhý, aby našiel to správne miesto na zlorečenie Izraelovi. Ten prvý boli výšiny Bálove. Ale keď Balám videl pod sebou stany Izraelove, jeho kliaty mu prischli k jazyku. Nebol vstave. Nože, pod' na lepšie miesto, povedal mu Balák. Zavediem ťa na vrch, z ktorého nebudeš vidieť stany Izraelove. A neviac čo robi priviedol Baláma na vrch Pizga, až plášť Mojžišov spočínal na Balámovi a ten bol Duchom vedený, aby prorokoval veci ešte lepšie než predtým. Skúsme teda vrch Peor, povedal s rasťcou nervozitou Balák. Ale i tu to nedopadlo nič lepšie, a tak Baláka napokon prešla trpežlivosť a s hnevom poslal Baláma domov — bez odmeny.

Tento príbeh je nesmierne významny. Len povážme ako dobre zobrazuje to, čo sa tak veľa razy odvtedy na rôznych kazateľniach zopakovalo — keď sa kazateľ usiluje zapáčiť ľuďom, najmä vplyvným a mocným. Kiežby sa všetci až do konca, tí čo slúžia Slovom, vedeli ubrániť a ostríhať. A my, čo počúvame, ako veľmi by sme sa mali nechať poučiť na prípade Balámovom zakaždým, čo pocitujeme nutkanie odísť voľakde inde, kde snáď slovami z kazateľne nebudem tak zne-pokojovaní, kde bude pokoj svedomia a sloboda konania väčšia než na tom predošлом mieste Ale nemôžeme odísť. Ako Balám, aj my sme už hodne poznali a niet miesta, na ktoré by sa pred týmto lepším poznánim dalo len tak ľahko odísť.

Ale Balám, napriek oslici, anjelovi a poranenej nohe, ba napriek Všemohúcemu Hospodinovi nakoniec dostal svoju mzdu nespravodlivosti. Po tom, čo sa mu noha zahojila a on sa opäť spojil v temnom dohovore s Balákom, poradil mu to, čo sa už neraz tak osvedčilo — nastrčte im ženy! A za túto opozdenú, ale predsa úspešnú radu dostal zlato a striebro Balákovo, keď Izrael hrešil a padol na púšť.

Kiežby som umrel smrťou spravodlivých! Toto bola Balámoveva slávnostne vyjadrená túžba na výsinách Bálovych. Ale keď prejdeme do záveru knihy Jozuovej, nájdeme tam, že Hospodin nechcel počuť Baláma a vytrhol synov Izraelových z jeho ruky. A nakoniec apoštol Júda, keď zvolával svoje Beda! na niektorých, čo sa vliudili do Cirkvi, hovorí, že boli jati bludom Balámovej mzdy. Sú to škvry na našich hodoch láskej, ktorí sa spolu hostia bez bázne sami seba pasúc, bezvode oblaky, stromy bez koreňov, bludné hviezdy, ktorým je zachovaná mrákota tmy na večnosť. Toto, hľa, sú niektoré lekcie z Balámovho strateného života.

sprac. -mk

NEBÁL SE

Není lehké umět se vždy přiznat k Pánu Ježíši. Kolikrát cítíme jasné ve svém nitru, že máme mluvit, že právě teď je chvíle, kdy jako učedník Páně nemohu mlčet, kdy se musím postavit na stranu svého Pána — a přesto zůstanu zticha. Slova se prostě neproderou přes rty. Bojíme se, máme strach, aby ne-utrpěla naše prestíž, máme přehnané obavy z nepříznivého veřejného mínění. Mluvíme, a naše mluvení často znamená zapření Pána.

Být svědkem Pána Ježíše přitom neznamená vést filozofické či teologické spory, neznamená vnucovat jiným své názory či dokazovat jejich pravdivost. Neznamená také, že budeme lidí ve svém okolí usvědčovat z jejich hříšnosti a zkaženosti, to je úkolem Ducha svatého (ovšem na druhé straně nemůžeme zamýšlovat jejich skutečný stav před Bohem a důsledky z něho vyplývající).

Být svědkem Pána Ježíše znamená být hotov postavit se na Jeho stranu, přiznat se k Němu, umět vyznat, že patřím Jemu a že je můj Pán. Být svědkem Pána Ježíše znamená umět vyznat svou vlastní neschopnost a nemohoucnost, vlastní zkaženosť a bádu a na druhé straně vysvobození z Boží milosti v Něm, svém Mistru a Pánu. Být svědkem znamená podle slov apoštola Pavla chlubit se vlastními slabostmi a Božími vysvobozeními, chlubit se tím, co pro mne Bůh vykonal v osobě Pána Ježíše a zejména v Jeho smrti na kříži.

Být dobrým svědkem Pána Ježíše není lehké ani samořejmé. Tím více si vžádime příkladu těch, kdo se cti obstáli v tomto poslání. Chceme se od nich učit. Příklad jejich viry nás potěší a může nám být podnětem k službě našemu Pánu. Rád bych uvedl příběh svědka, který věrně stál na svém místě, kam ho Pán postavil, a dokázal se neohrožně postavit bez bázně a strachu z veřejného mínění i lidských autorit na Jeho stranu.

Pruský král Friedrich Veliký (1712–1763) si mezi svými generály obzvláště vážil starého generála Zieten. Po tzv. Sedmileté válce jej často zvával k sobě a rád ho vídal u svého stolu. Obvykle sedával na čestném místě královi po boku. Jednou byl Zieten pozván ke slavnostní tabuli na Velký pátek. Toho dne však Zieten chodil k Památkce Pána. Omluvil se proto a poslal vzkaz, že nemůže přijít. Král se dověděl důvod jeho nepřítomnosti a dotkl se to jeho ještěnosti. Nedlouho nato pozval Zietena při jiné příležitosti znova. Když byla hostina v plném proudu, tu se král pojednou uštěpačně zeptal: „Tak co, Zietene? Povězte nám něco o svých hodech na Velký pátek! Zdalipak jste také v klidu a rádně strávili tělo a krev Pána?“ Všichni přítomní se smáli. Zieten povstal, předstoupil před krále, hluboce se, uklonil a pronesl hlasitě a pevně: „Vaše Veličenstvo ví, že jsem se ve válce nebál žádného nebezpečí. Bylo-li třeba, neváhal jsem nikdy nasadit vlastní život, pro krále a vlast. Dodnes jsem se po této stránce nezměnil. Je-li to třeba a můj král to poruší, pak jsem hotov tuto sedinou hlavu složit k jeho nohám. Ale nad námi je někdo, kdo je víc než Vy i já, větší než všichni lidé. Je to Spasitel světa, který zemřel i za Vás a všechny nás vykoupil svou drahou krví. Nedovolím urážet a dotýkat se tohoto svatého, tohoto Ježíše; protože v Ježíši je má víra, moje potěšení a moje naděje v životě i ve smrti. Podrývá-li Vaše veličenstvo tuto věru, podrývá tím zároveň blaho své i pravé blaho své vlasti. To je nade vši pochybnost. Kéž si vžádime Boží milost!“

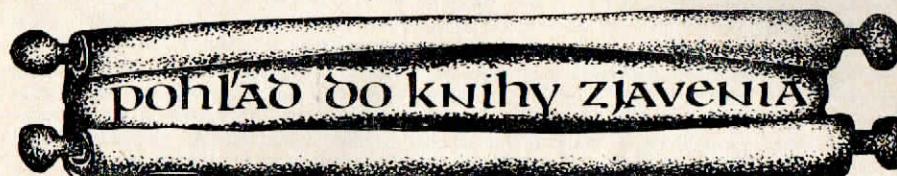
Všichni strnuli, byli jako zaražení. Král byl viditelně dojat vyznáním svého věrného generála. Vstal a přistoupil k Zietenovi. Podal mu ruku, levou ruku mu položil na rameno a řekl pohnutým hlasem: „Šťastný Zietene, chci respektovat Vaši věru. Držte se ji pevně. Už se to nikdy nebude opakovat.“

V sále bolo naprosté ticho. Nikdo z hostí ani nedusal. Kráľ tentokrát ukončil hostinu brzy a propustil hosty. Při rozchodu však podal Zietenovi ruku a řekl mu: „Pojďte se mnou do mého pokojet“ A Zieten šel. Dveře se za nimi zavřely. Nikdo z lidí se nedovíděl, o čem král hovořil se svým starým věrným generálem.

O zbabělcích míváme většinou nevalné mínění. Naproti tomu si vážíme toho, kdo má odvahu veřejně říci svůj názor.

Jako Boží děti potřebujeme hodně odvahy, abychom dokázali podobně vyznat Pána Ježíše. Prosíme o tu odvahu? Kéž jsme i my svědky úžasné Boží milosti, kterou jsme směli zažít. Kéž dá Pán milost, aby i v těch, komu o ni povíme, vznikla touha prožít ji též. To je totiž účel našeho svědectví a naše poslání.

-tp

Kniha Zjavenia je zvláština aj tým, že je v nej mnoho symbolických čísel. Ved' napríklad to, že číselná hodnota meno antikrista bude 666, prezrádza iba Zjavenie 13, 18. Preto sa stručne zaoberejme symbolickým významom čísel uvedených v tejto knihe.

1 je počiatkom všetkých čísel a vyjadruje jedinečnosť, nedeliteľnosť a výlučnosť. Na tróne sedel JEDEN (4, 2 — pozri kralický preklad). To je Boh-Otec, jedinečný, jediný, nôdo všetko.

Pán Ježíš je PRVÝ, počiatok všetkého (1, 5), to Slovo, skrze ktoré všetko povstalo.

2 je prvé číslo, ktoré je deliteľné. Môže mať kladný, aj záporný symbolický význam. V kladnom zmysle (2=2X1) dvojka znamená zdvojenie, potvrdenie, obecenstvo, pomoc. Budú svedčiť dvaja svedkovia, ktorí sú dve olivy a dva svietniky (11, 3—4). Nielen na jednej strane rieky, ale i z druhej strany bude drevo života a jeho listie na službu národom (22, 2).

V zápornom zmysle dvojka znamená rozdelenie, kuřhanie na obe strany, služba dvom pánom. A tak sa v Zj objavujú dve šelmy (13, 11). DRUHÁ smrt (2, 11) znamená věčné odlučenie od Boha.

3 je číslom dokonalosti. Predovšetkým vyjadruje Božiu dokonalosť v troch oso-bách: Otec, Syn a Duch svätý. Boh je dokonale svätý, preto 4 živé bytosti hovoria: svätý, svätý, svätý Pán Boh všemohúci (4, 8). Vo vzťahu k času hovoria o Bohu troma výrazmi: ktorý bol, ktorý je a ktorý príde (minulosť, prítomnosť, budúcnosť). Násť priestor je trojzmený: hovorime o dĺžke, šírke a výške. Nový Jeruzalem je dokonalý, jeho dĺžka, šírka a výška sú rovnaké = 12 000 štadií (21, 16). Pán Ježíš, ktorý vstal 3. deň z mŕtvych, je 1. verný svedok, 2. prvorodený z mŕtvych, 3. Knieža králov zeme (1, 5).

Tri je teda číslo božských vecí, božského života.

4 pripomína svet, súhrn všetkého stvoreného. Sú 4 svetové strany, rok sa delí na 4 obdobia (jaro, leto, jeseň, zima). Štyri je číslom sformovaného sveta, tiež číslom Božieho zjavenia svetu (4 evanjeliá) a Božieho svedectva na svete. V Zjavení je reč o 4 uhloch zeme (7, 1), 4 stranach zeme (20, 8), ale aj o štyroch živých bytostiah pred trónom Božím (4, 6), — rohoch oltára zlatého (9, 13), — anjeloch (7, 1; 9, 14).

5 je spojené so zodpovednosťou človeka voči Bohu a cieli, ktorý mu je určený. Človek má kontakt so svetom pomocou 5 zmyslov. Ľudia budú v súžení 5 mesiacov (9, 5). Pretože 5 = 4+1, znamená tiež Božiu milosť (1) pre ľudu na svete (4), alebo 5 = 2+3 — Božiu dokonalosť (3) pre porušenosť (2).

6 nám okrem iného poukazuje na človeka. Bol stvorený v 6. deň. Chýba mu dokonalosť 6 = 7-1. Pri 6 = 4+2 vidíme svet (4) spojený s porušenosťou (2). Tma pri ukrižovaní Pána Ježíša trvala od 6. hodiny do hodiny 9. (Mt 27, 45). Aj to nám odkrýva rozdiel: 2X3 = 6, 3X3 = 9. Deväť je číslom Božej slávy.

Je zajímavé, že číslo 6 sa v Zj vyskytuje iba raz, a to v 4, 8 — 6 kridel živých bytostí. Ale potom sa vyskytuje v číslu 666, a to dokonca trikrát vedľa seba.

7 v knihe Zjavenia zaujíma dôležité miesto, lebo sa v ňom vyskytuje 54 krát. Je to číslo duchovnej dokonalosti a vyjadruje prechod z nedokonalosti a ne-pokoja do dokonalosti, pokoja a posvätenia v Bohu.

Číslo 7 = 3+4 je číslo obecenstva medzi Bohom (3) a ľudmi na svete (4), číslom Božej vlády, odpustenia, požehnania. Všetky skutky Božie, prejavujúce sa v súde a milosti, majú znamenia čísla 7. Sedem je číslo spasiteľného deja, od-pečinutia.

V knihe Zjavenie je:

- a) 7 ako symbol plnosti, dokonalosti: cirkev (1, 2), duchov (1, 4), sviečnov (1, 12), hviezdy (1, 16), rohov Beránka (5, 6), oči (5, 6);
- b) 7 ako plnosť súdov: pačati (5, 1), anjelov (8, 2; 15, 1), trúb (8, 2), hromov (10, 3), zlatých čas (5, 7), rán (5, 7);
- c) 7 ako plnosť bezbožnosti: hláv (12, 3), korún (12, 3), hór (17, 9), králov (17, 9).

8 je číslom nového počiatku: 8 = 7+1. Osem nás uvádza do nového veku, obdobia. Nové obdobie v Zj začína od 21, 1 — nové nebesia a nová zem. Inak je v Zj číslo 8 iba jedenkrát uvedené, a to v 17, 11 — ukazuje toho, ktorý ide do zatratenia.

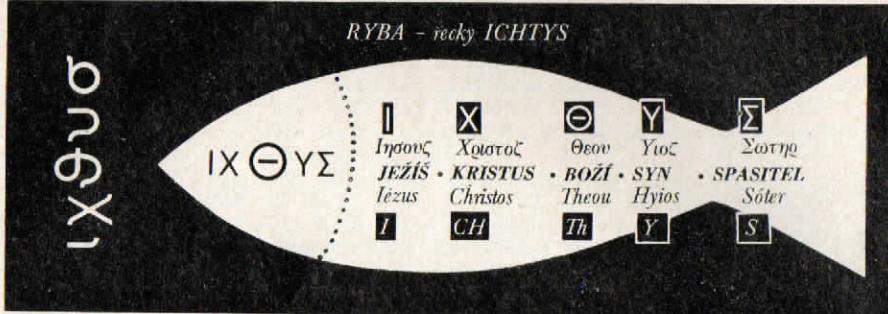
10 je spojené so zodpovednosťou človeka. Desať prstov na rukách vyjadruje spôsobnosť k práci, úplnosť, uzavrenosť. Desať je tiež číslom poriadku Zbor v Smyrne mal trpieť 10 dní (2, 10), nie viac, tým sa jeho utrpenie ukončilo. Príkazania boli vydané na dvoch doskách — celkom 10. Číslo 10 môže vyjadrovať ako kladné, tak i záporné skutočnosti: plnosť zla — 10 rohov šelmy (12, 3), 10 korún (13, 1), 10 kráľov (17, 12).

12 pripomína Božiu zmluvu (3) s ľudmi (4). 12 = 4+4+4 je číslom zjavenej Božej vlády na zemi. Preto 12 ako počet praotcov Izraela a apoštolov Pána Ježíša sa v Zj vyskytuje v Novom Jeruzaleme: 12 brán a 12 základov (21, 12—14). Drevo života bude donášať 12 druhov ovocia (21, 1—2).

24 vzniká súčtom 12+12. V cirkevi Pánovej sú vykúpení z Izraela (12), aj z národov (12), čo je skryté v počte 24 starších (4, 4).

666 je číselná hodnota meno šelmy (antikrista — 13, 18). O tom, že latinská písmena majú číselnú hodnotu, vieme dobre zo školy: V = 5, C = 100, D = 500, M = 1000, atd. Podobne i grécke písmena majú číselnú hodnotu (pozri číslo 888). Písmena hebrejskej abecedy majú tiež číselnú hodnotu. Napríklad meno Dávid má v hebrejčině číselnú hodnotu 14 (D = 4, v = 6, teda D+v+d = 4+6+4=14 — samohlásky sa nepočítajú). V Mt 1 sú rody zostavené 3 krát po 14 vo vzťahu Pána Ježíša ako „syna Dávidovho“. Číslo 6 znamená tiež ľudskú nedokonalosť. V číslе 666 je to trikrát zdôraznené: nedokonalosť, domýšľavosť (pýcha a zloba). Človek s menom, ktorého číselná hodnota bude 666, bude na vrchole umenia, moci a slávy. To všetko však bude požadovať pre seba, postavi sa tým proti Bohu hovoriac, že sám je bohom (2Te 2, 4).

888 je číselná hodnota meno JEŽÍS. Vieme, že prví kresťania často symbolicky vyjadrovali svoje vyznanie viery obrazom ryby (pozri obrázok). Ryba sa grécky povie ICHTYS, čo sú počiatkové písmena slov: Ježíš Kristus, Boží Syn, Spasiteľ. Meno JEŽÍS sa grécky píše ΙΗΣΟΥΣ, pričom číselné hodnoty týchto gréckych písmen sú: I=10, H=8, S=200, O=70, Y=400, U=200. Súčet je 888. Ako sme

si pripomenuli, číslo 8 pripomína nový počiatok. Tri osmičky v mene JEŽIŠ vyjadrujú, že On sa stal hlavou nového stvorenia, pred Ním sa raz musia skloniť všetky kolená bytosti na nebesiach, na zemi, aj pod zemou (Fp 2, 10).

1000 Jedine kniha Zjavenia hovorí o dĺžke trvania požehnaného kráľovstva Pána Ježiša (20, 2). Podľa ústnej tradície Izraela ľudská existencia má trvať na zemi 7000 rokov. Prvé a druhé tisícročie označili ako „tohu“, t. zn. púšť, nezákonosť, tretie a štvrté tisícročie nazvali „thora“ — zákon, piate a šieste tisícročie — „jeme hamasiach“ — dni Mesiáša a konečne 7 tisícročie „šabbath“ odpočinutie. U Pána je 1000 rokov skutočne ako jeden deň (2Pt 3, 8), preto „týždeň“ ľudskej existencie je často zobrazovaný ako 7 dní.

12000 V Zj 21, 16 je to miera mesta, ktoré je symbolicky znázornené ako mesto kubické, všetky tri rozmery majú dĺžku po 12 000 honov. Je to nesmierne prevaha mesta nad všetkými mestami sveta, ktoré kedy na zemi boli. Boh mu dal svoju dokonalosť. To je trón Pánov, nebeské hlavné sídlo odkiaľ budú nebesia spojené so zemou i v dobe 1000 ročného kráľovstva.

144000 je symbolické číslo, vyjadrujúce dvojnásobnú Božiu zmluvu s ľudskou zodpovednosťou pod Božou vládou. Z každého pokolenia Izraela (12) si Pán vyvolí tých, ktorí budú Jeho poslami (12 000) — Zj 7, 4.

V knihe Zjavenia sú ešte ďalšie čísla, ktoré vyjadrujú dobu veľkého súženia (3,5 roka = 1260 dní — 11, 3), 3,5 dňa smrti dvoch svedkov (11, 9), 7000 ľudí pobitych v zemetrasení (11, 13), a potom výsledky súdov — zničená desatina mesta (11, 3), tretina stromov, mora, lodi, riek atď.

Niektoré čísla sú symbolické, iné vyjadrujú skutočný počet. Aj pre porozumenie týchto čísel platí: „Kto má uši nech počuje, čo hovorí Duch zborom“. —jos

ZE SLUŽBY BRATRA

„Byl jsem ještě malý kluk, když si můj starší bratr s kamarádem koupili staré ojeté auto. Při první jízdě po důkladné opravě jsme ujeli pár kilometrů a najednou praskl! Praskla pneumatika u předního kola. Zapotí jsme se, kolo vyměnili a jeli jsme dál. Ujeli jsme dalších pár kilometrů a praskl! Tentokrát praskla pneumatika vzadu. Nevíme, jak celý výlet dopadl, protože mne cesta přestala bavit a vrátil jsem se domů pěšky.“

Dnes mám nové, rychlé, spolehlivé auto. Slouží mi dobře a již jsem v něm ujel tisíce kilometrů ve službě Pánu.

Při srovnání nového vozu se starým se neubránil myšlenice na některé věřící. Jsou věřící, kteří se urážejí, stěžují si, jsou nedůtkliví, bez radosti. Jsou jak to staré auto, kterému každou chvíli praskne některá pneumatika. A jsou i takoví, o jejichž chodu nic nevíme. Čerpaří svou sílu z Božího slova a na modlitbách nacházejí pokoj, radost i lék na své charakterové defekty.“

Kam patříš ty, bratře, sestro?

Trojí nedostatek - Ľudská slabost

Vedle omylnosti je druhým našim typickým nedostatkem ľudská slabost (krehkosť). Její vlastnou pôvodou je fyzické telo (Mt 26, 41). Přirozené tělesné potreby uvádají človeka do závislosti na prirodnom společenskom prostredí. Pud sebezáchrany donutil a stále donuje človeka k uhájeniu jeho fyzického bytí, mimo ktoré je nějaké jiné pro něho prostě nepredstaviteľné. Boj o tento život sdrží slabého človeka v společenské útvare a je prakticky zdrojem veškerého ľudského pokroku, ale, zel, i jeho mocenského zneužívania. Obava o život s jeho fyzickým a duševním prospěchem, obava před ztrátou příznivých životních okolností zplodila starost, nejistotu, strach — v konečné fázi strach před smrtí, který je a zůstává základním problémom ľudské psychologie. Není to však pouze boj o život, v němž si člověk dříve nebo později uvědomí svou slabost a bezmocnost. Jsou to často i vyloženě příznivé životní okolnosti, jejichž vlivu člověk nedovede odolat a pocítí svou slabost v jejich ovládání. Uvědomuje si sice velmi často problematický či dokonce neblahý dopad takového své „slabosti“, ale vědomě a dobrovolně se oddává dosažitelnému ukojení svých přijemných fyzických a psychických zážitků.

Rozeznáváme tedy dvě oblasti ľudské slabosti — vynucenou (sebezáchrannou) a svodivou (sebeuspokojivou).

Rozeznáváme tedy dvě oblasti ľudské slabosti — vynucenou (sebezáchrannou) a svodivou (sebeuspokojivou).

Rozeznáváme tedy dvě oblasti ľudské slabosti — vynucenou (sebezáchrannou) a svodivou (sebeuspokojivou).

Rozeznáváme tedy dvě oblasti ľudské slabosti — vynucenou (sebezáchrannou) a svodivou (sebeuspokojivou).

Rozeznáváme tedy dvě oblasti ľudské slabosti — vynucenou (sebezáchrannou) a svodivou (sebeuspokojivou).

Rozeznáváme tedy dvě oblasti ľudské slabosti — vynucenou (sebezáchrannou) a svodivou (sebeuspokojivou).

Rozeznáváme tedy dvě oblasti ľudské slabosti — vynucenou (sebezáchrannou) a svodivou (sebeuspokojivou).

Rozeznáváme tedy dvě oblasti ľudské slabosti — vynucenou (sebezáchrannou) a svodivou (sebeuspokojivou).

jeho životě hlad. Jeho sebezáchranný pud ho ovládl natolik, že vyhľadal pomoc v Egypte. Jedna slabost, vyvolaná tělem, zpôsobila ďalšiu. Pud sebezáchrany ho dál donutil k zapreniu jeho manželky (1M 12, 10—15). Strach pred fyzickým živočišením, strach pred smrťou prevádzil jeho víru v Božiu zasvätenosť.

Jaká hrúza a beznaděj zachvátila obežené OBYVATELE SAMÁŘI, až jejich ženy propadaly kanibalismu a ani nejbujnejší fantazie nedovedla pochopit a prijimat Božiu zasvätenosť, dané skreje jeho proroka, na ktoré se mohli zcela spolehnout (2Kr 6, 29—30; 7, 1—2)!

UČEDNÍCI Pána Ježiše se strachuji o své životy uprostred bouře na moři pries osobní pŕíťomnosť svého Mistra (Mt 8, 25), vracejú se opäť k svým sitím pries jeho povolání, a v nejtežši chvíli temnosti a Jidášovy zhady Petr zapírá s pří-sahou a všichni svého Pána opouštějí. Strach jde ruku v ruce s jejich nevrou (Mt 26, 31).

Kolik je takovéto slabosti při nás, kolik pečování a starostí o zemské tělesné věci, které jsou pouze časné! Vždyť celý naš život je tak neoddělitelně spjat s naším tělem a jeho nezbytnými potřebami — a nakonec všecko, co prožíváme, co je pro nás nezvratnou skutečností, je zprostředkováno pouze našimi tělesnými smysly. Jaké to vězení pro „vnitřního člověka“ a jak nesmírně těžké je jeho duchovní osvobození! Jakou moc nad lidmi má ten, kdo disponuje všemi hmotnými prostředky a kdo tedy jimi může ovlivňovat otázkou ľudského života a smrti (Jz 2, 4—5; 2Kr 26, 6—10)! Je zcela přirozené, že slabý člověk při své bezmocnosti v nepříznivých životních okolnostech podlehá. JOB ve své bídě vyznává: „Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu blízký jsem. Jistě posměvači jsou u mne a pro jejich mne kormoučení nepřichází ani sen na oči mé“ (Jb 17, 1—2).

A přeče naše slabost neznamená beznaděj! (Z 73, 26—28). Je zde moc a

síla, s níž vždycky může a vskutku má právě slabý člověk počítat. Samozřejmě není v něm, ale mimo něho, nad ním a okolo něho (Jb 1, 9–10; 1K 10, 13; 5M 33, 26–27). Moc Boží všemocná a svrchovaná (Ž 46, 2; 62, 8; 118, 14)! Máme jeho vzácné zaslíbení a radu, jak nabýt jeho sílu právě oněch rozohných okamžících naší slabosti (Iz 30, 15; 40, 29 a 31; 49, 5; Ef 6, 10)!

Jak to, že ABRAM přestal počítat s Bohem v době hladu a před faraonem v Egyptě? Měl pro to oprávnění, aby dal průchod své přirozené slabosti? Copak ho opustil Bůh? Právě naopak! Bůh sám odpověděl na jeho trestuhodnou slabost svou věrností, silou, již zahanbil nejen pohanského vladaře s jeho dvorem, ale především svého malověrného služebníka! (1M 12, 17–20). Tam, kde má být víra Bohu a jeho slovu, je lidská slabost s příslušným selháním neomluvitelná! Podobně UČEDNÍCI neměli právo se strachovat bouře s jejimi vlnami, když měli pokojně spícího Pána na palubě (Mt 8, 26), tím méně propadat depresi při jeho utopení, majícce slovo o jeho slavném vzkříšení (Mt 17, 22, 24)! Víme, že KNIŽE v SAMARI se svým pesimistickým rozumáštěním dokonce bídne zahynulo uprostřed předpověděné hojnosti pro nevěru Božímu slovu (2Kr 7, 18–20).

Jaká úzasná síla je naopak uprostřed lidské bezmocnosti tam, kde Boží člověk počítá s živým Bohem a jeho svrchovanou mocí (viz DANIEL 3, 16–18; 6, 16, 22. J 19, 11). A tak vždy a za všech okolnosti je slabý, bezmocný člověk vítězem, když pozdvihuje pohled víry k svému všeomohoucímu a věrnému Bohu, jehož slovo má a na něž se spouští (Ř 8, 28–39)!

Jak vzácná je síla od našeho Boha, kterou získáváme vírou Boží — vírou podle jeho srdce, z jeho Ducha, kterou měl nás drahý Pán a Spasitel! Vždyť Pán Ježíš, milý Boží Syn, sám vzal na sebe dobrovolně naše pravé lidství s jeho slabostí a bezmocností v nejstrašnější zkoušce víry a věrnosti Božímu slovu, aby nám zjevil a daroval svou sílu Božího synovství. A to právě v dobách našich často tak „zanedbatelných“ zkoušek, v Není to výstižný obraz mnohých nadějnich se naše přirozená lidská slabost

tak samozřejmě dere do našeho vědomí! Jak často se musíme cítit zahanbeni a odsoudit se při srovnání našich, vždy jen zasloužených a nezbytných zkoušek s jeho hroznými nezaslouženými zkouškami, v nichž byl vždy jeho Duch hotov přes tělesnou vazbu (Mt 26, 41). Jak je nám právě tehdy, kdy se naše tělo chvěje a hyne, nesmírně blízký nás drahý Spasitel svým pravým člověčenstvím v kráse svého božského majestátu a velekněžské přímluvy u Otce (Žd 4, 15)!

II. oblast —

je v podstatě něčím jiným než zkoušky věrnosti a stálosti v duchovním životě a potřebné zejména k jeho růstu, ale pokusením — svodivosti, bez níž se nemůže zjevit opravdová kvalita duchovní zralosti. U tělesných lidí dochází zcela samozřejmě k projevům této „slabosti“ v reakcích na všechny nabídky, hovoci jejich rozličným žádostem, v užívání bez zábran rozkoší všeho druhu, často bez jakéhokoliv ohledu na druhé a vztíte společenské etické normy. Nabídky pro tělo, duch tohoto světa a osobní pýcha života vedou dokonce k prohlášování lidské neukázněnosti a slabosti za „sílu“, „kouzlo osobnosti“, a k jejímu kultu, obvykle na principu „svobody“ a nezádatelných „lidských práv“ — a tak i k všeobecně etické otupělosti a toleranci „dneška“, „dnešních běžných moderních zvyklostí“, proti nimž již není prakticky ani rady ani pomocí. Situace věřících lidí, zejména mladých, v této atmosféře lidského pokusu a obecné „slabosti“, která se převrací v hodnotu přirozené „síly“ a „úspěšnosti ve společenském uplatnění“, je stále složitější a nebezpečnější (2Tm 3, 1–5; 10–14). Právě zde je Boží slovo zvláště v dnešní době aktuální a naléhavě apelující na odpovědnost věřících lidí!

Známe dobré historii největšího siláka všech dob — SAMSONA! Přes své nazarejství propadl sexu — své pohlavní nevázanosti, na níž přímo osudově doplatil svou naprostou bezmocností vězni u žentouru, svou slepotou a nepředstavitelným ponížením lidské důstojnosti od nepřátele Božího lidu (Sd 16, 20–25)!

Není to výstižný obraz mnohých nadějných věřících, kteří ve své životní praxi

duchovně ztrácejí u svých „žentourů v domě vězňů“, ve svém „oslepení“ a ponížení v pohrdání svého předchozího světla? Žel, není vždycky návratu v srdcečném Samsonovu pokáni, k němuž by se ve své milosti Bůh přiznal (Sd 16, 28–31)!

Podobně statečný vítěz nad Goliášem — DAVID projeví tak nepochopitelnou slabost — lenoší na místo, kde neměl co dělat, dá průchod nečisté zvědavosti a své tělesné chtivosti... Následuje cizoložství, vražda a zcela zákonitě čtyřnásobná tragédie v jeho osobním životě! A o smutném konci původně skvělé SALOMOUNOVY éry se nemusíme zmínkovat. Víme dobré, co způsobila jeho nezvladatelná „slabost“ (1Kr 11, 1–6)!

Nadějný LOT propadl „egyptskému životnímu stylu“, který ho zcela samozřejmě přivedl do hříšné Sodomě, kde jen trápil svou spravedlivou duši, aby nakonec zůstal ubohým žebrákem, znuzeným fyzicky i morálně! Nemá nám dnes co říci onen „egyptský životní styl“, jemuž se množí tak rádi oddávají, a duchovní bída, která je jeho nevyhnutelným důsledkem? NenapráviteLNÝ blázen NÁBAL, přes klenot ve svém domě v podobě šlechetné Abigail, tragicky doplatil na „slabost“ své lakoty vlastním životem (1S 25, 3.37–38), a JIDÁŠOVA láska k měsici je pro nás hrozným varovným momentem také „slabosti“, které ani osobní přítomnost Pána Ježíše s jedinečnými zkušenostmi s ním nedokázaly učinit přítrž!

A tak bychom mohli vzpomínat slabostí „opilých NOË“ (1M 9, 2–21), „povolných“ BOZICH MUŽŮ z JUDSTVA (1Kr 13, 24) či JOZAFATU (1Kr 22, 4, 29), nebo strázněmi misijních cest již značených DÉMASŮ (Ko 4, 14; 2Tm 4, 10) a ustavičného replání a nespokojenosti Božího lidu na poušti přes nesporné důkazy Boží moci a přízně!

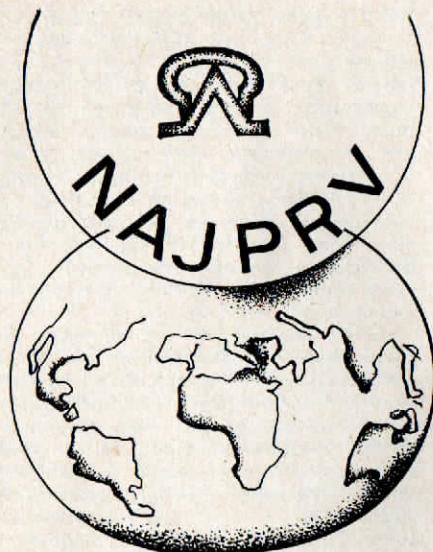
Současně však Boží slovo jedinečně řeší i tu oblast lidské slabosti, má pro nás povzbuzení a skutečné vysvobození ze všech pokušení a svodů! Dobře známe a opět si musíme připomenout vítězství JOZEFA EGYPTSKÉHO nad lidskou slabostí v sexuální oblasti **tim jediným úspěšným prostředkem — útěkem před pokušením!** Vědomi přítomnosti živého

Boha v jeho životě a Boží bázeň jsou mocnější silou než nástrahy rafinované tělesné ženy — více se boji Boha než lidí a jejich pomstychtivé zášti. Slabý člověk Jozef je svou silou v Bohu a jeho bázní vždy aktuálním vzorem zejména pro mladou věřící generaci všech dob a zejména v dnešní namnoze morálně tak uvolněné a bezuzně atmosféře. Jak bezvýhradně platí ve své nadčasovosti slovo Pána Ježíše Krista, tak nepopulární pro lidskou tělesnou přirozenost: „Zapři sebe sám, vezmi svůj kříž a pojď, následuj mne!“ (Mt 16, 24).

Ve 14. kapitole 1M vidíme téhož slabého Abrama z jeho egyptského selhání jako skvělého vítěze nejen nad loupeživými králi, ale zejména nad rafinovaným pokušením obrovského bohatství, nabízeného sodomským vladařem. S jakou rozhodností a důsledností dokázal odmitnout vše, na co měl zcela samozřejmě právo (1M 14, 22–23)! Tajemství této jeho — po lidsku tak nepřirozené síly — je v jeho soustředění na MELCHISEDECHA, jeho oběti a jeho slovo (v. 19–20). Jak bezvýznamné a směšné se nyní musí Abramovi jevit všecko sodomské bohatství ve srovnání s jeho Bohem a jeho přízní — všecky časné dary této země před Dárcem samým, jemuž nyní Abram tak bezmezně důvěřuje a slouží!

Sila věřícího člověka je v tajemství „vidění Neviditelného“ a ve spolehnutí na jeho slovo, a to nejen ve chvílích bouři a utrpení, ale i ve chvílích největších životních úspěchů a nabídek blahožit, slávy a moci. Jaký jedinečný příklad Boží síly ukazuje a dává nás nebeský „Melchisedech“ — Pán Ježíš Kristus! Vzpomeňme jen jeho pokušení na poušti! Jak samozřejmě dává přednost duchovnímu chlebu Božího slova před fyzickým, osobním chudobě a bezvýznamnosti před pokušením slavného sestoupení shýru do chrámových prostor a bezmocnosti až do smrti poslušného Syna před pokušením světovládné moci! Tak se právě v jeho „lidské slabosti“ zjevuje největší Boží moc, již jsou účastníky také jeho vykoupení — nejen vzácný apoštol Pavel (2K 12, 10), ale i ty a já z jeho milosti!

-kk

(Mt 6, 33)

Pridávame si sami najprv to ostatné.
Hľadáme zdravie
veci tohto sveta,
známosti u vplyvných, mocných zeme;
hľadáme úspechy vlastné
i úspechy svojej rodiny.
Pravdaže hovoríme si aj,
že sme kresťania.
Nebránime očiam hľadaj slávu sveta
a srdecu hľadaj potešenia
v údoli neveriacich.
Občas aj zatúžime vidieť Ježiša,
ale jeho tvár je prídaleko.
Zakrývajú ju nahľadané hodnoty,
ktoré o chvíli budú mať podobu
sena a slamy a strniska,
čo všetko sa trasie pred prichádzajúcim ohňom
nebeského Sudca.
Vieme, že je to tak
a ponáhľame sa sledovať
športové zápolenie,
vyhľadávať primára, aby nám pomohol v nemoci,
na slávnostnú premiéru;
Ponáhľame sa na druhú pracovnú smenu,
na nákupy predmetov,
bez ktorých by sme sa celkom dobre
zaobišli.

Být mimo službu

„I stalo se, když jeden z nich podtlinal dřevo, že sekera spadla mu do ruky“ (2Kt 6, 5).

Sekera je užitečný nástroj, ale jen je-li na svém mieste. Leží-li na dně potoka, pak nemůže být použita k práci. Je neužitečná pro svého majitele a to až do chvíle, než se opět vrátí na své původní místo.

Podobná myšlenka je vyjadřena ve staré legendě, kterou vyprávěl Charles Spurgeon. Podle tohoto příběhu jeden z francouzských králů kdysi navštívil město Sens, kde slyšel zvonit kostelní zvon, jehož zvuk se mu velmi líbil. Dal tedy příkaz, aby byl zvon přemístěn do Paříže. Během dopravy však zvon ztratil svůj nádherný zvuk. Když se o tom král dozvěděl, dal rozkaz svým služebníkům, aby zvon okamžitě dopravili zpět do Sens a umístili ho na původním místě ve věži kostela. Podle legendy se zvon, když se dostal na své staré místo, opět rozvezul v nádherné tónině.

Tyto dva příklady jsou poučné pro naši službu Pánmu. Sekera i zvon byly neužitečné, když nebyly na svých mestech. Podobně je tomu i s kresťanem, ktorý není na svém mieste. Věřící človek, ktorý nežije v

Ponáhľame sa aj do kresťanského zhromaždenia,
aby sme si pohovorili
o boľavých platničkách,
odsúdili sestru v novom klobáku,
postažovali sa na neúrodu
a nepríazeň počasia.

A čakáme aj na Božie požehnanie.
Dnes ráno nám povedal Pán:

— Hľadajte najprv nebeské kráľovstvo
a to ostatné vám bude pridané.

Kráľovstvo nebeské je dom nemocnej vdovy,
která čeká návštěvu.

Je to aj prach na lavičach
nášho zhromaždenia.

Je to brat, ktorý zabiúdil.

Je to ranné stísenie pri Božom Slove
a ohnutých kolendach.

Kráľovstvo nebeské je príležitosť osloviť
utrápeného kolegu

pri pracovnom zhone predpoludnia.

Je to aj ruka, ktorá vypne spínač televizora,
aby namiesto večerného programu
otvorila konečne aj spevnik
duchovných piesní.

So sklopeným zrakom a červeňou na líciach
vyznávame v modlitebnom kruhu
vykúpených:

— Ide nám najprv o pridané,
ostatné veci k nebeskému kráľovstvu
a jeho spravodlivosti...

— Pomôž nám, Pane Ježišu Kriste
ist hned teraz najprv hľadať veci
Tvojho kráľovstva.

Pretože vidíme prichádzajúci deň
tvojho hodnotenia
našich nahľadaných
ostatných hodnôt.

souladu s Boží vůlí, je neužitečný, bezcenný a také bezmocný.

Máli být svému Pánu
užitečný, pak s Ním musí
žít v pevném obecenství.
Jedině tak bude užitečným „nástrojem“ v ruce
svého Tvůrce — jedině tak
bude vydávat krásný zvuk
svědectví o svém Pánu.

Na jakém miestě jsme
my? Jsme tam, kde nás
chce Bůh mít? Nebo jsme
na miestě, kde jsme Bohu
neužiteční? Je-li tomu tak,
pak vyznejme svůj hřich a
navrátme se k Bohu! Pamatujme si, jak dlouho
jsme mimo své miesto, tak
dlouho jsme i mimo službu!

-hk

ako si doma urobit ráj?

1. Aké to zmätené ráno —
tolko je roboty zast!
Muž náhlí za prácou — áno,
k modlitbám niet u nás čas!
3. Nože sa nedív, že chmúrny,
tažký a dlhý deň tvoj,
prudký je muž — syn tvoj spurný,
všade len nesúlad — boj.
2. Deti zas do školy chvatom
stroja sa, to ktoré driev,
bez toho, že by ím zlatom
v uši znel verš z Písma — spev.
4. Stiš sa, ó stiš sa hned z rána,
navečer utiš sa zas,
s rodinkou svojou chval Pána,
on učil modlit sa nás.

Všední den Božího člověka

Hospodinu jsou známy dny bezúhonných...
Žalm 37, 18

Pospírali jsme několik drobtů z bohatého stolu duchovního pokrmu, prostřeného v průběhu velikonočního sborového shromáždění v Ostravě.

ČÁST PRVNÍ — JÁ A MŮJ PÁN VE VŠEDNÍM DNI

O všedním dni mluvíme proto, že existují dny sváteční. Všední, pracovní dny jsou pro Božího člověka obtížnější než sváteční, proto jsme hledali v Pismě odpověď, jaký v nich má být život víry.

- ⦿ „... až procitnu, budou se sytit tvým zjevem“ (Ž 17, 15). První myšlenky po probuzení mají být soustředěny na našeho Pána a nikoliv na sny, prožitky minulého dne nebo na těžkosti a problémy příštích hodin.
- ⦿ „Vždyť je to posvěceno Božím slovem a modlitbou“ (1Tm 4, 5). Hned zrátané potřebujeme vstoupit na místo posvěcené — oddělené pro Boha. To můžeme uskutečnit čtením Pisma a modlitbou. Jestli se takto vydáme Božímu království v našem životě všedního dne, pak určitě poznáme Boží moc a přítomnost. V našem srdci se ozouvou duchovní písňě k oslavě Božího jména.
- ⦿ Pro modlitbu máme mít vyhrazený čas alespoň třikrát denně, jako Daniel. Kromě toho se máme „bez přestání modlit“ (1Te 5, 17), být v obecnosti s Pánem po celý den. Nic není tak bezvýznamné, abychom to nemohli přednést v modlitbě Pánu a ani nic tak velké, že by to nemohl splnit. Všechno, co máš na starosti, má procházet modlitbou.
- ⦿ Naše mysl je jako mlýn: co do ni vložíme, to „mele“. Posvětme se Božím Slovem, zabýejme se jím od rána, a pak budeme připraveni k boji v pokušení jako Pán Ježíš na poušti.
- ⦿ „Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne“ (Lk 9, 23). Chceme následovat svého Pána ve všedním dni? Jistěže ano. Pak každý den musíme brát svůj kříž. Kříž je všechno, co dobrovolně, z lásky k Pánu přijímáme jako zátež a co můžeme odložit, když půjdeme podle „lěla“ a nenecháme se vést Duchem.
- ⦿ „Každý den umírám“ (1K 15, 31) — můžeme si to přivlastnit i tak, že každý den budeme na stráži, aby naše já neprevzalo vládu nad naším životem.

ČÁST DRUHÁ — JÁ A MĚ OKOLÍ VE VŠEDNÍM DNI

Přicházíme do styku s lidmi. Jaké má být jednání Božího člověka?

- ⦿ „Vy jste sůl země“ (Mt 5, 13). Sůl mění chuť jídla. Mění také substanci — například led ve vodu. Lidé mají poznat, že jsme „solí“, a to i podle naší řeči. Než začneme mluvit, vzpomeňme si na tři pravidla:

1. je pravda to, co říkám?
2. je to laskavé?
3. je to potřebné?

Našimi slovy můžeme dělat své okolí příjemným. Sůl také čistí, zadržuje hniličku. I naše oblečení se nemá pohybovat v jednom či druhém extrému: držet krok s módou nebo být nedbale oblečen. Nemáme být urážkou. Všechno, co konáme, je buď pro Boha nebo proti Bohu.

- ⦿ „Vy jste světlo světa“ (Mt 5, 14).
  1. Svíce se nebojí svítit. Pán Ježíš nepoužívá tajných věřících.
  2. Svíce je umístěna na svícen silnější rukou než je její váha. Ne my jsme si vyvolili Pána Ježíše, ale On nás. Když nás někde umístil, abychom svítili, tak tam svítme.
  3. Svíce bude hořet tak dlouho, dokud ji někdo silnější nezhasi. Nikdo a nic nemůže zhasit naše světlo, jestliže Pán dovolil, abychom svítili ve světě.
- ⦿ „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vými, tak vy ve všem jednejte s nimi“ (Mt 7, 12). To je zlaté pravidlo našeho Pána pro každodenní jednání s lidmi. Rozumějte tomu však pozitivně, kladně. Nebudeme záporní lidé, jinak budeme vytvářet „nulové situace“.
- ⦿ Naše pracoviště je oltářem, kde konáme pobožnost ve všedním dni. „Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu... Váš Pán je Kristus, jemuž sloužíte“ (Ko 3, 23). Můj psací stůl, tvůj soudruh, tvá kuchyně nebo pole — to vše má být místem pobožnosti, kde sloužíš Pánu. Můj všední den tedy nemá být „šedivý“, prázdný, ale „sváteční“ tak, jako neděle.
- ⦿ „S bázni a chvěním uvádějte ve skutek své spasení“ (F 2, 12). Až tak vážně jsme napomenuti, abychom jako spasení lidé žili každý den. Víra se musí projevit ve skutcích, jinak je mrtvá.

ČÁST TŘETÍ — JÁ A CÍRKEV VE VŠEDNÍM DNI

Jak trávime zbytek dne? Jak využíváme volný čas? Kolik času darujeme Pánu ve službě bratřím a sestrám? Desetina dne jsou 2,5 hodiny.

- ⦿ „Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6, 33). Plníme tento příkaz našeho Pána? Jde nám především o Jeho vládu v našem životě? O spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém? Eliáš řekl v Sareptě, aby nejdříve jemu upěkla koláč a pak až sobě. Jsme ochotni dávat Pánu z toho, co máme (od Něho)?
- ⦿ „Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův“ (Ga 6, 2). Beru dnes na sebe břízma bratřia-sestry? Jestliže mi nikdo břímě nesvěřil, pak je zřejmě chybá ve mně, že oni já jsem své břímě nechtěl nikomu svěřit.
- ⦿ Bůh hledá k službě lidí, kteří mu zůstanou věrní, poslušní Jeho slovu a morálne čisti. Pán Ježíš řekl učedníkům po zmrtvýchvstání, když marně celou noc lovili ryby: „Hodte síť na pravou stranu lodě“ (J 21, 6). I my se možná velice snažíme něco „ulovit“, ale marně. Ukládáme jako do „déravého pytle“. Hodme síť na správnou, pravou stranu. Hledejme nejprve Boží věci, ostatní nám budou přidány. V tom je odpověď na otázky:
  - a) jaká má být hierarchie hodnot v našem životě,
  - b) jak přemáhat únavu všedního dne,
  - c) jaké místo má mít majetek v našem životě,
  - d) jaká má být volba povolání.

ZÁVĚR

Uspořádejme si každý den tak, abychom nic nemuseli v našem programu měnit ani tehdyn, kdyby ten den znamenal příchod Pána Ježíše pro církev. Ať je každý den pro nás sváteční, naplněný spravedlností, pokojem a radostí.

-jos

- ⦿ Kresťanovo miesto je v prvej linii a nie v zázemí.

náprsník soud

(Dokončení)

CHRYSLIT — ZABULON (Zůstávající)

Desátým synem Jákobovým a šestým synem Lie je **Zabulon**. Již Jákob předpovídal, že bude bydlet na břehu mořském (1M 30; 20) a Mojžíš, že bude svatou hojnost mořskou (5M 33, 18–19). Zabulon je ve spojení s mořem! Také barva **chrysolitu** má barvu průhledně zelenou — barvu mořské vody. Na druhé straně se slovo chrysolit dá přeložit jako „zlatý kámen“ — chrysos zlato; lithos — kámen.

Zelená barva moře je obrazem neklidných národů (Iz 57, 20–21), výrazem neklidné duše hříšného stvoření (číslo 6). Zlatý kámen nám ukazuje na nebeské smyslení a uzavřený, dokonalý Boží pořádek (číslo 10). Bůh sám touží zklidnit rozbouřenou duši každého člověka a nastolit v ní harmonii a klid. To je možné jen tomu, kdo zakotví v Bohu. Čiselná hodnota jména Zabulon se uzavírá do čísla 8 — číslo světla. Společně s Neftálím „lid tento uží světlo veliké a bydlící v zemi stínu smrti světlo zaskví se“ (Iz 9, 2). Význam jména Zabulon někteří překládají jako obydli, osídlení, zabydlení. Všem zabydleným na této neklidné, temné zemi se zavítí zlaté světlo k zjevení národům (Lk 2, 32). Toto světlo je znamení toho, že zde nemáme města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme (Žd 13, 14). A přece nás Zabulon vybízí k něčemu, v čem máme zůstat. Padesát tisíc zabulonských bojovníků odešlo do Hebronu provolat Davida králem (1Pa 12, 33n); na pozvání krále Ezechiaše mnozí zabulonští přišli ke slavnosti velikonoční (2Pa 30, 10n). Věci Hospodina Boha Izraelského jim nebyly ihostejné. Zůstávali věrní a znali svoje místo!

„A protož zůstaní vás to, což jste slychali od počátku. Zůstane-li vás

to, co jste slychali od počátku, i vy také v Synu i v Otci zůstanete“ (1J 2, 24).

ONYCHIN — JOSEF (Přidej Bůh)

„Odhal Bůh pohanění mé“ — jakou radost prožívala Ráchel, když jí Bůh dává vlastního syna a dodává: „Přidej mi Hospodin syna jiného“ (1M 30, 22–23). Ratolesť rostoucí Josef, který se stal spasitelem tehdejšího světa v pozemských věcech, nám v předobraze ukazuje na nebeského Spasitele světa — Pána Ježíše Krista. Tak jako **onychin** je černobílou odrůdou chalcedonu — neprůhledného, voskové lesklého nerstu, tak se v životě Josefa prolínají černá a bílá dílostí, které sám Josef charakterizuje slovy: „Vy zajisté skladali jste proti mně zlé, ale Bůh obrátil to v dobré, aby učinil to, což vidíte nyní a při životu zachoval lid mnohý“ (1M 50:20). Jméno Josef má čiselnou hodnotu 150. To je 5x30. Číslo 30 nám udává určitý stupeň duchovní vyspělosti v jistém čase:

1. V mládí byl Josef strážný svých bratří (1M 37, 16n).
2. Odolal pokusu (1M 39, 10n)
3. Nevinný byl vězněn (1M 39, 20nn)
4. Byl vykladačem a znalcem tajemství (1M 41, 15 nn)
5. Stal se zachráncem světa (1M 41, 45)

Josef měl dva syny jménem **Manasses** a **Efraim**. Z pokolení Efraim pocházel Jozue syn Nun, nástupce Mojžíšův a věrný služebník Boží. Jeho touha po Božích věcech je charakterizována v 2M 33, 11: „... Jozue, mládenec, neodcházel ze stánku“. Na druhé straně pocházel z téhož pokolení Jeroboám, první král severního království, který přivedl Izrael k modloslužbě. Proroci později jmennují celé severní království Efrajem. Z pokolení Manasses pocházel „muž udatný“ Gedeon, který zvítězil nad Madianem a Amalechem. Mnozí z tohoto pokolení měli ochotná srdce přijít k velikonoční slavnosti do Jeruzaléma za Ezechiaše (2Pa 30, 1n). V 1 Pa 5, 25n se uvádí že kmen Manasses byl mezi prvními odvedenci do assyrskeho zajetí.

Manasses a Efraim jsou jako Ruben a Simeon (1M 48, 5). Stávají se součástí Izraelského národa, Jákob je přijímá za své syny.

I my jsme byli zrozeni v Egyptě, ale bezbarvost, provolává Bůh ústy Mojžíše, že je jemu milý a že jej bude ochraňovat, takže bude bezpečné bydlet (5M 33, 12). Už samotný Benjamin byl jakýmsi prubířským kamenem svých bratří. Na něm Josef zkouší, jakými jsou strážci svého bratra. Zde nastává krásná změna. Josefově bratři se chtějí postavit za Benjamína, dokonce jsou ochotni obětovat vlastní syny!

BERYL — BENJAMÍN

Milovaná Jákobova žena čeká druhé dítě. Pro ni je narozený syn Ben — oni (Syn mého zmaru), protože umírá. Jákob mení jméno na **Ben - iamín** (Syn zdaru, Syn pravice — 1M 35, 18). Proměnlivost tohoto jména se prolíná i životem národa. Jákob označuje Benjamína jako dravého vlka, který neúnavně od rána do večera shání kořist (1M 47, 27). Vlk je symbolem dravosti, divokosti. Benjamínskí sehráli smutnou, dravou úlohu svou pýhou a nepoddajnosti ve věci Gabaa — a jen mimořádnou milostí Boží byli milosrdenstvím svých bratří zachováni (Sd 20 a 21). Jaké to varování a výzva k bratrské lásce v čistotě a svatosti!

Pán Ježíš varuje před falešními proroky ... „kteří přicházejí k vám v roušce ovčí, ale uvnitř jsou vici hltaví (Mt 7, 15). Sám posílá své učedníky s přirovnáním ... „jako ovce mezi vlky“ (Mt 10, 16). Z tohoto pokolení pochází první izraelský král Saul. Reč Boží, skrze ústa Samuele, dotváří charakter tohoto Benjamínovce: „Zdali jsi nebyl malický sám u sebe? A přece učiněn jsi hlavou pokolení Izraelských... A poslal tě Hospodin... a řekl: „Jdi a zhub jako proklaté ty Amalechitské... Pročež jsi tedy neuposlechl hlasu Hospodinova, ale obrátil jsi se k loupeži a učinil jsi věc zlou před očima Hospodinovýma“ (1S 15, 17n) Po smrti Saule Benjamínovci nezáviděli Judu i dům Davidův (2S 16, 7, 20:1n).

Obecný **beryl** je nerost málo nápadný, má lasturový lom a slabý skelný lesk. Jeho odstíny jdou od žluté až zelenožluté k modrozelené. Někdy se vyskytuje bezbarvý. Přes tučnou, negativní

				A
1				A
2				A
3				A
4				A
5				A
6				A
7				A

DOPLOŇOVÁČKA

- 1) Jb 39,20 2) Mt 5,12 3) 1K 10,29 4)
2Kr 4,38 5) Mt 4,15 6) 1M 24,28 7)
J 19,13. Tajenka: J 19,16-19

—vt

● **Najslávnejšie víťazstvo nad nepriateľom získame tak, že sa stane našim priateľom.**

● **Rozdeľovanie sa je zákon zeme – zjednocovanie je zákon neba.**

KNÍŽE kazatelů

19. června 1834, tedy před 150 lety, se v Anglii, ve vesnici Kolvedonu v hrabství Essex narodil Charles Haddon Spurgeon. Byl to muž, který se později stal požehnaným násstrojem v Boží ruce. Směl přivést nesčetné zástupy k Pánu Ježiši a pomoci jim nalézt záchrannu v Jeho oběti.

Pocházel z rodiny s bohatou duchovní tradicí. Jeho předkové uprchli v 16. století z Holandska před krutým pronásledováním za španělského krále Filipa II. do Anglie a natrvalo se tam usadili. Byli to kvákeři, kteří pro svou víru neváhali trpět i ve vězeních. Spurgeonův děd James i otec John byli kazateli, žijící cele pro evangelium. A tak i Charles, nejstarší ze sedmnácti dětí, byl od malíčka veden k Bohu a to jak otcem, tak i maminkou, která se s dětmi modlivala a učila je milovat Pána Ježiše.

Již jako mladý chlapec si uvědomoval svou porušencu podstatu a potřebu záchrany. Mladému a temperamentnímu, přitom však ostýchavému chlapci působilo toto vědomí utrpení. Sám o tom vypráví:

„Bohu se líbilo, že mě už v děství přesvědčil o mému hříchu. Žil jsem jako bídny tvor bez naděje a bez útěchy. Bál jsem se, že mě Bůh nikdy nespasí...“

Chodil proto od kostela ke kostelu, od kaple ke kapli a hledal pomoc. Co při tom zažil a co se pak odrazilo v jeho kázáních, to vypráví zase sám:

„Muži na kazatelnách kázali pravdy, vzácné pravdy, hodně dobrých pravd, přiměřených mnohým duchovně smyslejicím posluchačům. Já jsem ale potřeboval vědět: „Jak mohu dosáhnout odpusťení hříchů?“ A to mi nikdo neřekl. Toužil jsem slyšet o tom, JAK může hříšník, který si uvědomuje svou vinu, dosáhnout pokče. Slyšel jsem např. kázání na text: „Nemylte se, Bůh nebude oklamán.“ To mé srdece ranilo ještě více, ale neukázalo mi to cestu, jak utéci Božímu hněvu. Při jiné návštěvě text pojednával o slávě spravedlivých — ale to zase nebylo nic pro mne...“

Svého Spasitele a s ním odpusťení hřichů našel v lednu 1850. V Colchesteru musel jednou hledat útočiště před prudkou sněhovou vánici. Ukryl se v malé kapli „primitivních metodistů“, jak jim často posměšně říkali. Prostý neznámý kazatel otevřel Bibli a četl text: „Obrachte zřetel ke mně, abyste spaseny byly všecky končiny země“ (Iz 45, 22). Spurgeon to popisoval takto:

„Díval se na mne, jako by prohlédl celé mé nitro, a řekl: „Mladý muži, jsi skličen!“ To tedy byla skutečnost. Pokračoval: „Nikdy se nezbavíš svého zármutku, nepohlédneš-li na Krista.“ Pak zvedl ruce a volal po způsobu prostých lidí: „Pohled! Pohled! Znamená to jen se podívat.“ A tu jsem najednou viděl před sebou cestu spasení. Srdeční poskočilo radostí. Co říkal dál, nevím, nedbal jsem na to, tak velice naplněovalo tato myšlenka mou duši. Bylo mi podobné jako uštknutému člověku na poušti při pohledu na měděného hada, vztýčeného na sloupu — pouhý pohled navracel zdraví.“

Sestnáctiletý mladík začal hned po svém obrácení horlivě studovat Písmo, zejména řecký Nový zákon. Brzy došel k poznání, že se má dát pokřtít křtem víry po vzoru prvních křesťanů. To bylo v kruzích, ve kterých Spurgeon žil, něco neobvyklého, avšak otec i děd projevili pochopení pro svědomí Charlese a ve křtu mu nebránili. Spurgeon vyhledal baptistického kazatele, který ho pokřtil. Pro něj to byl krok víry. Dal se pokřtit ne proto, aby se stal baptistou, ale aby byl křesťanem podle měřítek Bible! (Je však známo, že Spurgeon toto své pojety křtu nikomu nevnucoval, a právě proto směl posloužit celé církvi Páně.) Křest byl veřejný v řece. Byl to odvážný krok, protože baptisté bývali terčem posměchu a opovržení. Spurgeon o tom sám řekl:

„Vanul ostrý vítr, když na mne přišla řada, abych sestoupil do vody. Měl jsem poněkud malou dušičku, ale po prvních krocích se v mému srdci uhostil podivuhodný pokoj. Viděl jsem zcela zřetelně lidi na obou březích řeky, na parníku i na člunech kolem, ale už jsem se o ně nestaral... Už jsem se nestyděl přiznat se k následovníkům Beránka. Všechn strach zmizel — a už se snad nikdy neobjevil. Utonul v řece Larku a já jsem zakusil, že kdo poslušně plní Boží vůli, vezme bohatou odměnu.“

Po svém obrácení v sestnácti letech se prakticky ihned zapojil aktivně do služby svému Pánu. Přitom byl zdrženlivý a nesmělý, nikdy se sám neprosazoval. Začal pomáhat v nedělních školách. I své první kázání si odbyl „nedobrovorně“. Jeho o několik let starší přítel se ho v neděli zeptal, zda by ho nedoprovodil do shromáždění v sousedním městečku, kde je třeba posloužit Slovem. Spurgeon se ochotně připojil, protože se rád učil od svých zkušenějších bratří. Před příchodem do shromáždění přál svému příteli Boží pomoc a požehnání při službě. Ale ten mu jen řekl: „To přejí já tobě. Mým úkolem je dnes poslouchat!“ Marně se Spurgeon bránil a odvolával na svou nezkušenosť a mládí. Musel posloužit. Vybral si text: „Vám tedy věřícím je drahy“ (1Pt 2, 7). Kázal o Pánu Ježiši zajímavě a vroucně. Sotva skončil kázání a ještě ani nestal zvolit píseň, tu jedna stará žena zvala: „Bůh ti zehnej, chlapče! A kolik je ti vlastně let?“ Spurgeon řekl: „Réknu vám to po shromáždění!“ Pak řekl žertem: „Ještě mi není sedesát!“ — „To určitě,“ zašmála se, „leda tak šestnáct!“ — „To je vedlejší, řekl Spurgeon, „přemýšlejte raději o tom, co jsem vám řekl.“ Slíbila, že tak učiní. Na oplátku však musel zase on slíbit, že toto shromáždění zase někdy navštíví.

V sedmnácti letech se stal baptistickým kazatelem ve Waterbeachu v hrabství Cambridge. Kázal Krista ukřížovaného jasně a výmluvně. Jeho dědeček z toho měl velikou radost. Jednou řekl svým posluchačům: „I když Charles dovede kázat lépe než jeho děd, nemůže zvéstovat lepší evangelium než to, pro které trpěli jeho předkové.“

Devatenáctiletého kazatele povolal největší a nejznámější londýnský baptistický sbor v Park Street. I zde se opět projevila jeho skromnost a očekávání na Boha. Do Londýna odejel až na opětovné pozvání. Měl zde tři kázání, pak se sešlo staršovstvo a rozhodovalo o jeho přijetí. Protože sbor nebyl v tomto kroku plně zajedno, nabídl mu půlroční zkušební lhůtu. Spurgeon odpodal: „Nehodí se, aby londýnský sbor byl na tak dlouhou dobu zavázan povinností vůči takovému mládiku, než se vzájemně poznají. Chtěl bych se zavázat jen na tři měsíce... Pokud by nebyl důvod k odchodu a sbor by mne viděl rád, zůstanu další tři měsíce bez zvláštního dalšího jednání. Ale ani pak bych se nechtěl považovat za pevně ustaveného, ale jen za zástupce. A kdyby se mělo prokázat, že je mě povolání omylem, chci být připraven odejít se čtrnáctidenní výpověď... Vážím si nesmírně otevřenosť a odvahu malé menšiny a divím se, že nebyla větší...“

Spurgeon ve zkoušce obstál — zůstal v Londýně natrvalo.

Když kázal v Park Street poprvé, nebylo to zrovna potěšující. Z 1 200 míst v kostele bylo obsazeno asi 80. Mladý kazatel neměl teologické vzdělání, byl mladý a navíc venkovský oblečen, a tak se mnozí posluchači, zvyklí na zvučná jména a na akademické tituly, nad tím pozastavovali.

Ze Spurgeona však vyzařovala jistota víry, lásku ke Spasiteli a hluboká odevzdanost Bohu. A Pán Bůh se k jeho službě přiznal viditelně. Za tři měsíce jeho kazatelské služby v Park Street kostel nestačil. Jeho kázání byla jednoduchá, ale přitom jasná, svěží a oslovující. Jeden z návštěvníků Londýna napsal: „Slyšel jsem výborného kazatele Dr. Parkera. Na jeho kázání jsem poznal, že je výborný řečník. Pak jsem si sél poslechnout Spurgeona a na jeho kázání jsem poznal, že Kristus je velký Spasitel.“

Práce v Londýně nebyla lehká. Hned na počátku jeho práce vypukla ve městě asijská cholera a mladému kazateli připadly smutné povinnosti — navštěvovat těžce nemocné a umírající a pochovávat zemřelé. Nemoc rádila a Spurgeon poz-

roval, jak jeho drazí jeden po druhém umírají. Pochopitelně, že se bál i sám o svůj život. Pán Bůh mu dodal odvahy podivuhodným způsobem: „Pán Bůh způsobil, že jednoho rána, když jsem se vracel smutný domů z pohřbu, byla moje zvědavost upoutána papírem, vylepeným ve výloze jednoho ševcovského krámku v Dover Road. Nevypadalo jako nabídka zboží. Bylo zde napsáno krasopisně velkými písmeny: „Poněvadž jsi Hospodina, který útočíš mé jest, a Nejvyššího za příbytek svůj položil, nepřihodi se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku tvému!“ (Ž 91, 9. 10). Učinek těchto slov byl okamžitý — přestal jsem cítit strach z možné nárazy...“

Dílo pokračovalo a rostlo. Kostel v Park Street nestačil, proto musel Spurgeon kázat v různých veřejných sálech ve městě, mj. také v Křišťálovém paláci, kde bylo shromážděno 24 000 posluchačů. Kázat tolika lidem byl podivuhodný výkon už jenom po stránce fyzických možností — musíme si uvědomit, že v tehdejší době neexistovaly mikrofony ani jakákoli akustická technika. Přitom jeho kázání trvala i dvě hodiny!

Spurgeon nebyl ušetřen různých útoků. V tisku se mu veřejně posmívali a otiskovali jeho karikatury. Jedním z nejhorších útoků satana však bylo, když najatí lidé v přeplněné Surrey-halle asi s 9 000 posluchači vyvolali paniku rozšířením falesné zprávy, že hoří. Třebaže Spurgeon celou vahou své autority vybízel ke klidu a ke spořádanému odchodu, došlo k zmátku a k tlačenici, v níž bylo sedm lidí ušlapáno k smrti a dvacet osm těžce zraněno. Tenkrát se Spurgeon zhroutil a jeho léčení trvalo déle než uzdravení těžce raněných.

V roce 1859 byl založen a 1861 dobudován známý **Tabernakl** (tabernacle) (z latinského výrazu pro slánek úmluvy), budova, v níž pak kázával každou neděli po třicet let. Tato budova měla 5 000 míst k sezení, bývala však pravidelně přeplněna. Při dohotovení však na budově vázl značný dluh. Spurgeon odmítl její otevření pro veřejnost do doby, dokud nebude dluh plně vyrovnan. Modlil se spolu se svými spolupracovníky za tuto potřebu a pak s důvěrou v Boha zveřejnil ve svém časopise krátkou poznámku, že církev potřebuje dlužnou sumu k zaplacení Tabernaklu. Už v příštím čísle časopisu mohli s vděčností Bohu konstatovat, že jim Pán Bůh požehnal nejen co do pořebného množství peněz, ale i v čase, jaký nepředpokládali. Tabernakl mohl být otevřen, aby sloužil svému účelu. Nebyl nikdy prázdný — často odcházel domů několik stovek lidí, kteří se už dovnitř nedostali.

Mezi posluchače Spurguna byla řada význačných osobnosti — např. spisovatel Charles Dickens, filosof a literární kritik John Ruskin, kancléř Gladstone, premiér lord Russel, misionář David Livingstone a řada dalších.

Spurguna činnost nebyla omezena jen na evangelizační a kazatelskou činnost. Jeho neobýčejně bohatý život byl plně zasvěcen službě Pánu. Stal se (a opět na cizi podnět, jemuž se zprvu bránil) podobně jako Jiří Müller v Bristolu otcem sirotků. A podobně jako on musel procházet zkouškami víry, když pokladna zela prázdnotou a dětem nebylo co dát jíst. A stejně i on směl zakoušet Boží pomoc v pravý čas. Roční náklady na provoz sirotčince se sedmi budovami se rozrostly na 12 000 liber šterlinků. Když se ho lidé ptali, kde bere tolik peněz, odpovídala s úsměvem: „Prosím o ně Pána Boha a On mi je posílá.“

Další důležitou činností v oblasti praktické diakonie byla jeho péče o staré a nemocné lidi. K tomuto účelu zřídil, vybavil a udržoval jedenáct budov.

Kromě zvěsti evangelia a sociální péče se věnoval celé řadě dalších činností. Založil seminář, jímž za jeho života prošlo 827 posluchačů, kteří pak pracovali evangelizačně a misijně ve Španělsku, ve Francii, v Africe, v Indii a v Číně. Spravoval také nedělní školy a misijní podniky s 8 000 žáky a s téměř 600 učiteli. Rada kolportérů rozšiřovala křesťanskou literaturu. Pro všechny tyto práce opatřil vhodné domy a místnosti.

Spurgeon byl činný také literárně. Jeho kázání byla pravidelně vydávána tiskem o průměrném nákladu 30 000 výtisků a ty byly pravidelně rozebrány. Kromě

kázání zpracoval obsáhlé biblické komentáře, zejména sedmisazkový výklad Žalmů pod názvem „Z pokladnice Davidovy“. Známé jsou jeho „Reči za pluhem“, které byly před lety přeloženy i do češtiny. Pro své seminaristy napsal „Přednášky mým studentům“. Za svého života vydal více než sto svazků různých děl. Jeho knihy byly překládány a rozšiřovány po celém světě. V této činnosti mu byla věrnou pomocnicí jeho nemocná manželka, která se po dvacet let nemohla jinak účastnit jeho veřejného života, ba ani nemohla poslouchat jeho kázání.

Rozsah jeho práce byl nad sily jednoho člověka. Všechny tyto činnosti postupně stravovaly jeho životní sílu. Už ve čtyřiceti letech mu museli dát do Tabernaklu na podium kreslo, protože nemohl kázat ve stoje. Když to však přece jen šlo, vstal a opíral se o ně a občas si na ně položil bolavé koleno. I tento obraz se nezapomenutelně vryl do paměti posluchačů.

V červnu 1891 vážně onemocněl a léčil se zpočátku doma, později odejel na radu lékařů do Mentonu v jižní Francii. Tam také nenadále těše zesnul dne 31. 1. 1892 ve věku 58 let. Jeho pohřbu se účastnily tisíce lidí ze všech společenských vrstev.

V čem bylo tajemství jeho požehnaného života? Jeho úspěch je možno připsat výhradně Boží milosti. Na druhé straně však neúnavně a ze všech sil usiloval o jediný cíl — o získání lidí pro Krista a o jejich výchovu pro nebe. Přitom se řídil slovy Jiřího Whitefielda: „Ať raději zanikne mé jméno, ale jméno Pána Ježíše ať trvá na věky!“ Spurgeon miloval Ježíše z Nazareta a Ježíš z Nazareta miloval jej — to bylo tajemství jeho úspěchu.

Boží pravdy, které zvěstoval, nebyly pro něj problémem, o němž by diskutoval se svými posluchači, ale radostnou zvěstí, která se dotýkala srdcí a svědomí těch, kteří ji chtěli slyšet. **Spolehl plně a výhradně na Ducha svatého!** Cestu spasení zvěstoval velmi jednoduše. Nikdy ji nezakrávl honosnými frázem a nevýklady, nad kterými by posluchači museli uporně přemýšlet, aby je pochopili. Každé kázání bylo jasné, prosté a přímé. Spurgeon věřil — věřil této zvěsti, neboť sám prožil její spasitelnou moc. Věřil Bohu, protože každý den prožíval obecenství s Ním. Věřil, že stojí před lidmi na místě Kristově, že s ním Pán Bůh počítá a že lidé musí slyšet a uvěřit zvěsti o spasení — jinak zahynou na věky. To byla věra, která měla cenu.

Mocný svědek Pána Ježíše po vykonaném díle „vesel do radosti svého Pána“. Jeho život výří je však světlym vzorem i pro nás dnes — příkladem a výzvou současně. Protože i dnes lidé potřebují Spasitele a protože svědecká služba Božích dětí na této zemi dosud neskončila. Evangelium je stále ještě jedinou mocí ke spasení každému věřícímu.

Použité prameny:

Jiřina Fajfrová: Kníže kazatelů — Pardubice 1947,

Wilhelm Busch: Plaudereien (Vzpomínáme v mé pracovně),

Alfred Roth: Ch. H. Spurgeon — ein Pförtner Gottes (Neumünster — 1934).

připr. -tp

Umíš se také modlit?

Charles Haddon Spurgeon, probuzenecký kazatel 19. století, měl nevšední přístup k lidem, k nimž se chtěl přiblížit a zvěstovat jim radostnou zvěst evangelia. Jeho odvahu ukazuje následující příběh, který se zdá být pro něj charakteristický.

„Umíš opravdu nádherně klit“ řekl Spurgeon vážně, „umíš se také modlit?“

„Modlit? Bůh mne zatrací,“ odpověděl se smíchem dělník, „to mne ještě nikdy nepadlo!“

Spurgeon vyňal z peněženky pětišilink, ukázal mu jej a řekl:

„Slibíš mi, že se nebudeš nikdy modlit, když ti jej dám?“

„To je snadný výdělek,“ zasmál se muž, slíbil a s další kletbou zastrčil stříbrnák do kapsy.

Jakmile se ale Spurgeon vzdálil z dohledu, zmocnil se neřestníka zvláštní neklid, jako by se v jeho nitru ozýval nějaký dávno zapomenutý hlas a volal: „Cos to udělal? Cos to udělal!“

Po skončené práci šel hned domů. Žena na něj hleděla, protože se domů nevracel nikdy dříve než před půlnoci, nevkvapeně a zároveň polekaně, neboť měl strhaný zrak.

„Co je ti? Co se ti stalo?“ — koktala zmateně.

„Stalo se mi něco hrozného“ — vy-

razil ze sebe a třásl se na celém těle. „Dotkl se mne ďábel a vymánil na mně slib, že se nikdy nebudu modlit! Tady — tady je ten jidášský groš, pálí mne, nechci ho!“ S těmito slovy vytáhl minci z kapsy a hodil ji na stůl.

Podivuhodným řízením se jeho ženě podařilo vypátrat dárce. Muž vrátil peníze Spurgeonovi sám. Ten s ním vážně hovořil, modlili se spolu — a Pán Bůh ho zchránil. Z opilce se stal věrný příslušník sboru. V jeho domově zavládl Boží pokoj.

„Ano, byl to odvážný kousek,“ řekl Spurgeon, když se o tom hovořilo. Ale byl jsem k tomu puzen neodolatelnou silou. Musel jsem se toho odvážit. Udešel jsem to však s třesením. Ještě nikdy jsem se za nikoho tak naléhavě a vrouceně nemodlil, jako tenkrát, když jsem odcházel od tohoto dlaždiče. Ale Bůh se k tomuto odvážnému kroku přiznal. Tento muž teď chodi po Božích cestách...“ přel. -dz

Záchrana v korábu

V tomto článku chceme aspoň stručným obrazem přiblížit dnešnímu čtenáři způsob kázání velkého evangelisty minulého století C. H. Spurgeona. Jeho svěží a jasný způsob řeči má jistě co říci i dnes lidem, kteří chtějí slyšet radostnou zvěst evangelia.

„Přišla potopa a všechny zahubila“ (Mt 24, 39)

K textu uvedenému v záhlavi Spurgeon řekl ve svém kázání o potopě: „Metří zametačí ulici i žebrácké čekající na almužnu byli strženi přívalem stejně jako opadál stojící šlechtic. Přišla potopa a všechny je smetla. Neúprosné vlny připravily stejný osud všem, kteří byli mimo koráb. Tam klesá ke dni filozof — můžete slyšet jeho smartelné chropění. Tu zas plave hleva utonulého předpotopního Šalomouna. Potopa vzala učence, právníky i doktory teologie. Nikdo nedokázal uniknout potopě tím, čemu se naučil. Vědění není spásná býje, logika není záchranný pás a umění řečnit není záchranný člun! Klesají dolů, dolů — a s nimi všechno jejich umění — dolů do vln, kterým nestojí v cestě žádný břeh. Stejně tak i neučení, kterých bylo tenkrát nepochyběně hodně jako i dnes, kteří nevěděli nic o podrobnostech učení či o zásadách řečnického, i ti byli strženi potopou. Takže znalosti, kromě jediné a to srdečného poznání Pána Ježíše Krista, nás nezachrání před zánikem...“

Později kazatel mluví o lidech, kteří se Noema zastávali a vyjadřovali se o něm příznivě:

„Někteří z nich jsou dnes večer zde. Jen si vyslechnete jejich zdvořilé řeči, jak velkomyslně říkají: „Ano, já vidím velice rád vážnost téhoto křesťanstva, myslím si, že konají záslužnou práci. Víte, velice rád slyším, mluví-li kazatel otevřeně a zřetelně. Libí se mi jejich horlivost. V naší době je to velmi povzbuzující vidět lidi pro něco zapálené. Dnes je totik netečnosti

a mudrancství, že nás to povzbudí, poznáme-li lidi, kteří jsou rozhodní, i když si na druhé straně myslí, že jsou trochu příliš bigotní a dogmatici, že to přehánějí.“ Pánové, děkujeme vám za vaše dobré mínění o nás. Ale — nebudete-li činit pokání, rovněž zahynete. Vaše bystré postřehy vás nezachrání a nepomohou vám ani vaše měrné, zdvořilé a svobodomyslné názory. Nebereme vám tyto názory, tolerantní a tolik shovivané — a jsme rádi, že je máte — ale přesto asi nemáte díl ve spasení Ježíše Krista.“

A pak přišel oddíl, který se obracel se vši vážnosti k lidem, kteří přišli do užšího styku s křesťanstvím:

„Bylo vám často řečeno, že zahynuli i dělníci, kteří pro Noema pracovali. Za svou práci byli bez pochyby placeni, jinak by asi nepracovali. Pomáhali řezat dříví, stavět příd, vtloukali hřeby, donášeli koudel na utěsnění šterbin, pomáhali vymazávat lodě a upevňovat uzpěry. Přes všechnu tuto práci však nebyli zachráněni. A proto musí zahynout kostelník, jáhen, starší, představený sboru, kazatel, biskup, arcibiskup a vůbec všechni, kteří mají nějaký úkol v církvi a jsou nějakým způsobem ve styku s důkladnou lodí Kristova evangelia, nespočinou-li věrou v Kristu Ježíši, stejně jako ti, kteří tím vším pořídají nebo jsou společnosti využiveni. Zde je vážné rozhraní: všechni mimo Krista — ztracení, všechni v Kristu — zachráněni. Všechni nevěřící propadli zahynutí, všechni věřící jsou v Něm zachováni. Zde je pravidlo bez výjimky.“

V dalším odstavci hovoří Spurgeon o korábu ve kterém bylo bezpečí pro všechny, kdo v něm byli skryti — pro Noého rodinu a všechna zvířata, která tam přivedly. Jako koráb zachoval všechny, tak zachová i Pán Ježíš všechny, kteří jsou v Něm. Kdo k Němu přijde, je v bezpečí. Nikdo nemusí zahynout, aniž je kdo vytrhne z Jeho ruky.

„Jen si představte, jak rozmanité tvorové byli zachráněni. Jak? Do korábu vešla po páru nečistá zvířata. Kéž Bůh přivede ke Kristu některé z vás, kteří žijete podobně jak tato nečistá zvířata. Vy, kteří se válíte v hřichu, jako vepr v bláti. Vy jste zašli ve zlu nejdále a znečistili jste se. Když ale vešel vepr do archy, byl v bezpečí. A vy budete také. Vy havrani, černí havrani hřichu, přiletíte-li ke Kristu, On vás nevykáže, ale budete v bezpečí. Jestliže láska, která si vás vypolila, si vás také odděluje a milost vás důrazně táhne ke dveřím korábu, kéž se zavrou i za vám a budete zahráněni.“

V korábu byl bážlivý zajíc, ale jeho bojácnost mu neublížila. Byl tu slabý králík, ale v korábu byl bezpečen i přes svou slabost. Byli tam i pomali tvorové jako hlemýžď i zvířata, která milovala tmu jako netopýři, ale všechni byli v bezpečí. Myš byla právě tak bezpečna jako vůl, hlemýžď stejně jako chrt, neverka jako slon a bojácný zajíc stejně jako odvážný lev. Jejich bezpečí nebylo v tom, čím byli, ale v tom, kde byli, totiž v korábu.

A tak jsou na tom lidé, kteří jsou v Kristu Ježíši“, říká Spurgeon. „Jsou zahráněni pro časnost i pro věčnost. Všechni jsou v bezpečí, stejně skryti až jsou seberozdílnější. Povaha se mění, ale jistota je neměnná. Zkušenosti jsou různé, ale základ v jednotě s Kristem je stejný — a to proto, že jsou všechni v Něm. Když jsme tedy opravedlně vší, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Toto ujištění patří nám všem, ať jsme velcí nebo malí.“

Všechno závisí na otázce: „Věříš v Pána Ježíše?“ Důvěruje-li tvé srdce Kristu, pak jsi v bezpečí, ať se děje cokoliv. Nespočíváš-li v něm, jsi ztracen, přijd co přijd!

Koráb záchrany v Pánu Ježíše je otevřen dodnes — i pro tebe, mlý čtenáři. Ještě dnes jsou otevřeny dveře milosti pro hříšníka, toužícího po odpuštění a po pokoji s Bohem. Ale tyto dveře se jednou neodvolatelně zavřou. A co bude potom? — „Přišla potopa a všechny zahubila.“

red. zkráceno přel. -dz

270 ROKOV

Každého dňa ti budeme dobrorečiť a chváliť tvoje meno na večné veky."

Týmito slovami sa k nám prihovárajú tri milé sestry, ktoré si tohto roku napočítali spolu 270 rokov života. Pán Boh každej z nich pridal od roku 1894 ďalších 90 rokov. „Najkrajší deň v našom živote“ — hovoria „je ten, v ktorom sme z Jeho milosti urobili rozhodujúci krok. U každej z nás to bolo na inom mieste a za iných okolností, ale tou CESTOU, ktorou je Pán Ježiš Kristus, už chodíme spolu 185 rokov.“

Ked sa dívame do minulosti, všetko sa nám zdá ako krásny sen a predsa je to skutočnosť prežitá s Pádom. Boli aj trpké chvíle: dve svetové vojny, prenasledovania, posmechy a ďalšie životné skúsenosti, na ktoré neradi spominame. Ale aj v nich sa Boh dokázal svojou pomocou, a čo viac, obohatil nás takými chvíľami, ktoré sú natrvalo zapísané v našich srdciach. Úzko nám bolo, keď na nás padla farča starat sa o početnú rodinu bez manželov. A predsa pomoc príšla od Pána. On nespal, ani nedriemal. A tak tomu je až po dnes.“

Také skúsenosti zavzneli na zborovom zídení v Galante. V tomto malom zbere sa môžeme stretnúť na pravidelných zhromaždeniach so štyrmi generáciami. Aj tá najmladšia, s vekovým priemerom 8 rokov, má v ňom svoje nezastupiteľné miesto.

Za 59 rokov trvania tohto zboru ako prvá prekročila 31. januára t. r. prah 90. roku sestra MÁRIA BRNOVÁ, ktorá vychovala 5 detí. Pánovi Ježišovi sa odovzdala pred 69 rokmi v Petrovci. Po príchode do Galanty-Matúškova od roku 1925 mali možnosť s mužom a striedavo so sestrou Kontárovou a bratom Majtánom s manželkou poskytnúť vo svojom dome miesto pre zhromažďovanie veriacich.

Milá sestra MÁRIA MACOVÁ bola sice pobožnou „krestankou“, ale stále hľadala niečo viac. Bolo to v roku 1940, keď ju Pán povolal za sebou. Rada si číta Božie slovo a pritom stále bez okuliarov. Bola so svojím mužom všade tam, kde bolo treba dávať. Dala aj svoj dom, kde sa veriaci schádzali 31 rokov. Je vďačná Pánovi, že zo 6 detí majú 4 istotu večného života.

Sestra ANNA MATUŠKOVÁ nachádza vo svojej vzácnnej zbierke slovenských, nemeckých a maďarských kníh posilnenie na každý deň. Žije sama v malej izbe, aj keď vychovala 4 deti. Necíti sa však osamelá, ved Pán Ježiš jej pomáha. Otec jej zomrel, keď mala 4 roky a pred 45. rokmi jej zomrel aj muž. Rada spomína na obecenstvo pri Božom Slove v Bratislave s bratom Butcherom a jeho manželkou, ved je znovuzrodená od roku 1912. Teraz má radosť z každej návštavy a je vďačná za každú pomoc, ktorú jej veriaci poskytnú.

Milé sestry, prajeme vám hojnosc Božieho požehnania, pokoja i zdravia v ďalších dňoch. Našmu Bohu sme vďační za vás a za vaše príkladné životy. Tiež za to, že v plnej sviežosti môžeme spolu s nami v zhromaždeniach oslavovať Pána. Pozdravujeme vás slovami 1. Tesaloniciam 5, 23.

-hj

● Každý kresťan by mal byť kráčajúcou sebekázňou.

... ze služby bratra

„Když jsem byl mladý, libila se mi jedna sestra. Znal jsem ji ze společných shromáždění, ze schůzek mladých lidí, z výletů. Libilo se mi, jak se chová k rodičům, malým dětem i starým lidem. Sebral jsem všechnu svou odvahu, nadechl se a zeptal se ji, zda by se nestala mou ženou. Odpověděla mi krátce: „S radostí!“ Po období zasnoubení, kdy jsme se navzájem bliže poznávali, jsme se vzali. Přesto jsem si po svatbě uvědomil, jak málo svou ženu znám. Poznávali jsme se postupně a dnes po mnoha letech našeho manželství, vim, jak má žena cítí, myslí, uvažuje, co se ji líbí i co ji trápí.

A tak je to i s námi a Pánem Ježišem. Když k Němu s důvěrou přijdeme, ještě Ho neznáme. Teprve životem s Ním v úzkém spojení den za dnem se učíme poznávat Jeho vůli, lásku, Jeho přání.“

Drahý bráte, drahá sestro, žiješ i ty v důvěrném vztahu s Pánem Ježišem? přel. -tva

Z KMK

Pracovní výbor Kresťanské mírové konference se sešel ve dnech 9.—13. dubna 1984 v městě Herrnhut v Německé demokratické republice, v místě známém z dějin Jednoty bratrské. Sešlo se přes 80 spolupracovníků KMK a hostí z 27 zemí 5 kontinentů. Poradu zahájil předseda KMK dr. Karoly Toth (Maďarsko). Místopředseda KMK prof. dr. Gerhard Bassarak (NDR) pozdravil shromáždění jménem regionálního sdružení KMK v NDR. Biskup Jednoty bratrské Theodor Gill v úvodní pobožnosti uvedl text z 2K 13, 11: „Naposledy, bratři, mějte se dobře, dokončí budte, potěšujte se, jednosejně smýšlejte, pokoj mějte, a Bůh lásky a pokaje bude s vámi.“

V průběhu jednání byla zhodnocena činnost KMK od posledního sejítí v roce 1983 v Moskvě a posouzeny další směry práce. V diskusi bylo zdůrazněno, že mírové hnutí musí vyhledávat všechny možnosti vedoucí k mírovému soužití a podporovat je. Profesor Hartwig Busse z Ústavu pro mezinárodní vztahy (NDR) ve svém referátu vyzvedl, že důvěra mezi národy, odzbrojení a ekonomický rozvoj vzájemně vytvářejí strukturu podmínek vedoucích k zajištění míru.

Výbor se rovněž zabýval svoláním 6. Všekresťanského mírového shromáždění, které se má uskutečnit v Praze ve dnech 2. až 9. července t. r. Jednání tohoto pražského shromáždění má být doprovázeno hlavní myšlenkou: Zostření nebezpečí války — zintenzivnění mírové činnosti. -r

Z NAŠICH SBORŮ

Nečekaná a tim více zarmucující zpráva o tom, že si Pán Ježiš povolal k sobě dne 10. 5. 1984 milého bratra DIMITRIJE BALANDU z Tělicka ve věku 63 let, mnohé z nás zastavila a přinutila přemýšlet o vlastním životě. Jak rychle odešel bratr, který až do konce věrny sloužil svému Pánu ve svém domě, kde je shromáždění, v okoli, kterému vydával svědec. Mnosi vzpomínají na den v jejich životě, kdy je právě milý bratr Balanda pokřtil. Na kolika pohřbech sloužil? Kdo všechno mu svěřil své problémy, aby mu poradil? Odešel rychle, ani rozloučit se nemohl. A co já, co my? Jsme připraveni takto nečekaně odejít „domů“? Svou vděčnost milému bratu a vřelou spoluúčast pozůstalé rodině jsme vyjádřili hojnou účasti na pohřebním shromáždění 19. 5. 1984. -jos

NEPOSLUCHA A TY

„Nelez na ten stůl!“ říká maminka malému Petříkovi, který se „škrábe“ po židlí nahoru. „Spadněš a rozblíješ si nos!“ Petřík na to nic, už je skoro na stole, v tom mu nějak podklouzne noha a už je na zemi, strhl s sebou ubrus, skleněnou misu, na hlavě boule a ten křik... „No nekřič, já jsem to věděla — a když neposloucháš, tak vidíš, jak to dopadá!“

Kolik lidí se podobá tomu Petříkovi, třebaže jim je dvacet, čtyřicet nebo sedemátky! Kolikrát slyšíme nebo sami říkáme svým blízkým: „To nedělej!“ Jak nás pak mrzí, když dobré a osvědčené rady neposlechne! Jak jim pomoci, vždyť je máme rádi, záleží nám na nich.

Nemá s námi Bůh podobné problémky?

Tak rád by nás vzal k sobě do náruče, vylečil z ran, zbavil těžké minulosti a člověk utiká. Stejně jako maminka věděla, že Petřík ze stolu spadne, i Pán Bůh ví, že člověk zahyne, když ho opustí. Jestliže ho však bude následovat, dá mu plný, šťastný život.

A co ty? Taky tvrdohlavě lezeš na stůl: „Však já to dokážu!“ Nebo si dás říci a poslechnes? Bůh tě chce vést lepší, bezpečnější cestou, než jakou si dovedeš představit. Tou cestou — jejím začátkem, pokračováním a slavným dokonáním ve vítězném cíli je Pán Ježiš. Když v Něj cele uvěříš, odpustí ti hříchy, zahladí zlou minulost a celý život tě povede bezpečně přes všechny překážky a obtíže k blaženému cíli — do příbytku v domě svého a tvého nebeského Otce. Poslechnes? Využijes jeho pozvání?

-vý

tak, jakýž jsem...

V jedné dobročinné společnosti v Ženevě se setkal misionář Malan s dámou, které se zeptal, zda je již učednice Pána Ježiše. Zarazila se a řekla mu, že se nemínil s ním o takové soukromé otázce bavit. Malan se usmál a zdvořile podotkl, že se jí nemínil vnucovat rozhovorem, ale že se bude modlit, aby své srdce vydala Pánu Ježiši a stala se Jeho užitečnou služebnicí.

Asi po čtrnácti letech se s touto dámou opět setkal a ona jej překvapila otázkou, jak má vlastně přijít k Spasiteli. „Pojdte k Němu taková, jaká jste,“ odpověděl. Tato slova ji zasáhla a opravdu se stala vlastnictvím Pána Ježiše.

Tato žena, Charlotte Eliotová, se dožila vysokého věku. Své stáří trávila u svého bratra v Brightonu. Jednou, když všichni ostatní byli ve shromáždění a ona ležela nemocná sama doma, trápila ji myšlenka na její vlastní nemohoucnost. Vždyť ničim nemůže prospět, nikomu pomoci, její život je bezúčelný. V bolestném stresku vzala papír a po chvíli se na něm objevila slova písň: „Tak, jakýž jsem...“

Večer tuto báseň uviděla její švagrová, která se o Charlottu starala, a byla jí velice dojata; zanesla ji do shromáždění; kde vyvolala mimořádnou pozornost. Odtud byl už jen krok ke složení melodie.

Nemocnou ošetřoval věřící lékař a jedenkrát jí, nic netuše, přinesl pro povzbuzení tuto písň. Charlotte se radostí rozplakala; vlastní slova ji opět potěšila.

Bosí služebník John Cough vypravoval, jak jednou přišel do shromáždění a sedl si vedle člověka, který měl tak odpudivý vzhled, že si mimovolně od něj odsedl. Jeden z bratří navrhl písň: „Tak, jakýž jsem...“ Onen nebohý člověk začal zpívat s takovým zápalem, že si Cough přisedl zase blíže. Po třetí sloce se k němu onen muž naklonil a ptal se: „Prosím vás, jak začíná třetí verš?“ Cough mu četl z anglického textu: „Tak jaký jsem, ubohý, bídň, slepý...“ „Ano, ano, to je pro mne, zrovna pro mne!“ odvětil muž, „vždyť já jsem slepý a k tomu ještě chromý.“ Tu teprve si Cough všiml jeho očí a výrazných stop po zranění mrtvici.

„Nikdy ve svém životě jsem neslyšel tak krásný zpěv, jako z úst onoho ubožáka, vždyť zde zpívalo celé jeho srdce“, vzpomínal potom častokrát John Cough.

upr. D. O.